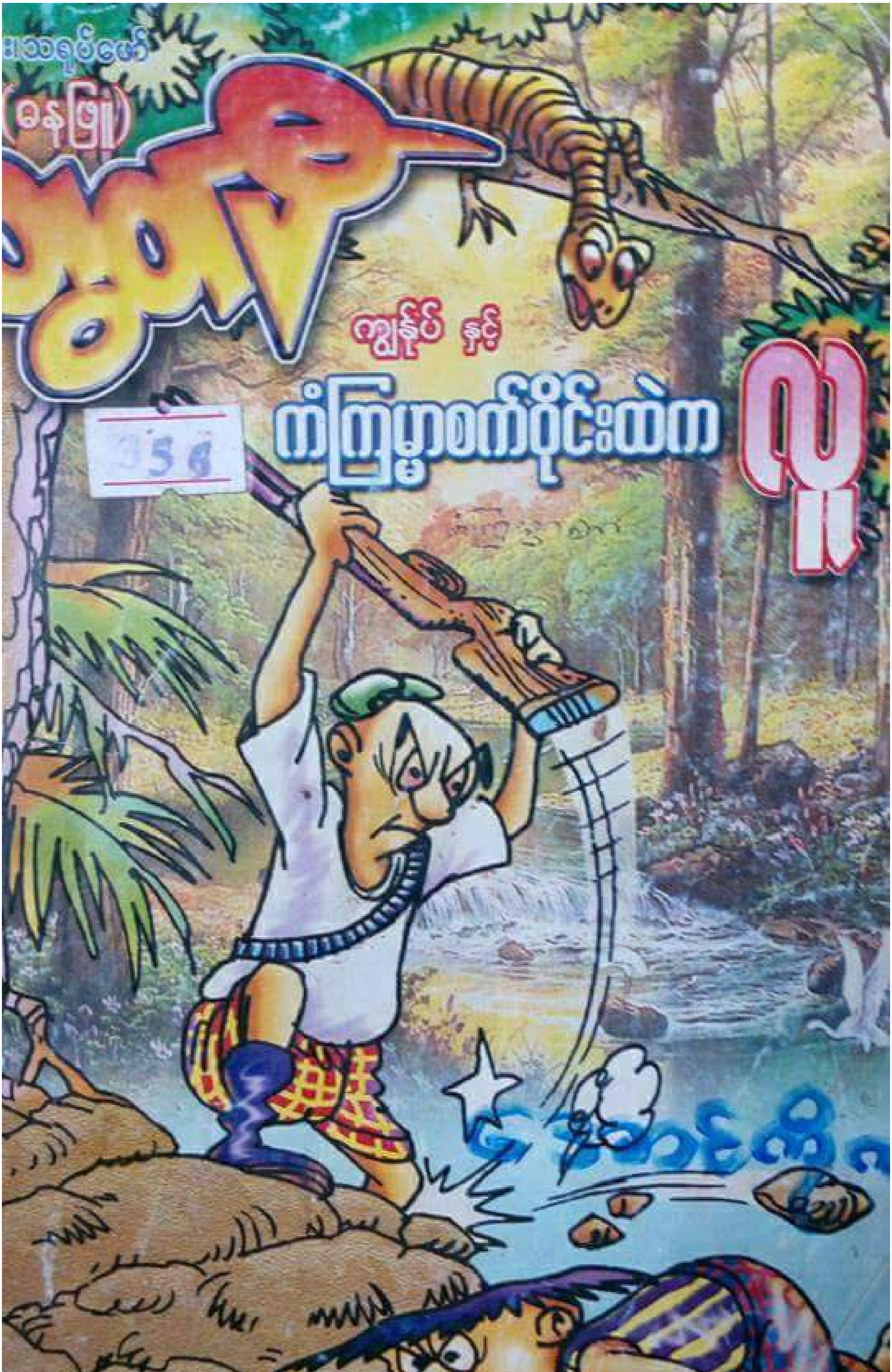
(ဓနုဖြူ)
ကျွန်ုပ် နှင့်
ကံကြမ္မာစက်ဝိုင်းထဲက
လူ

အခန်း -

ဗုံလုံတစ်လှည့် ငါးပုံတစ်လှည့်

ရှုံ့ တသဲ ကြည်နူး

ကျွန်ုပ်ဘဝဝယ် အမဲကောင်ကြီးပေါ်များ၍ ရှာဖွေ၍ စိတ်ပျက်စွာ ပြန်ခဲ့ရဖူးသလို မနေ့ကကဲ့သို့ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မရရှိခဲ့ဘဲ လက်ဗလာ ပြန်ခဲ့ရသော နေ့ရက်တွေလည်း အများကြီး ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးပေသည်။
ဟူး...ကျုပ်တို့ ကံများနေမှ သက်ရှိဆိုလို့ ပုရွက်ဆိတ် တောင်မတွေ့ဘူး!
ဦးကျူး နေပြန်သာပြီ!
အမဲရရှိလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်အပျော်မလွန်ပါ။ မှန်တာမ ဖြစ်တော့၏။ အမဲမရရှိလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်ဝမ်းမနည်းပါချေ။ မှန်တာမ ဖြစ်တော့၏။

လောကဝယ် ကျွန်ုပ် စိတ်သက်သောင့်သက်သာ ကျန်းမာစေရန် ကျွန်ုပ် လေ့ကျင့်ထားရပေမည်သည်။
အစွန်းရောက်လျှင် လူ့နှလုံး ထိခိုက်ပါချိမ့်မည်။
ခံစားမှု အမြင့်မားဆုံးသော ခံစားရလွန်းလျှင် နှလုံးရောဂါ ဖြစ်ဖို့ နီးစပ်သည်။ ပျော်ရွှင်မှုမျိုး ခံစားမှု ဆိုကြပါစို့။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးစရာ ကြုံလာလျှင် နှလုံးဝယ် ကြမ်းမြီးခုံးသက် သို့ ခံစားရ၏ ကြာရှည်မခံလှပါ။
၇

ကျွန်ုပ်နှင့် ဗိုက်ကလေး ၈ ကျပ်သို့ ထွားသားပေသားကျ စိတ်ညစ်
ရှိသော်လည်း မသေးမှုန်ကား မရှိနိုင်ချေပြီ။ သူမမှာကား
ခိုင်းမသားဖွံ့ဖွံ့ ဝတ်ဆင်စားချင်စိတ်သာ လှုပ်ရှားနေသာ၏။
လူ့ဘဝ ဆိုတာ တိုတိုလေးပါ...၊ အရွယ်ရှိတုန်း ဝတ်စားမှ လောကကို အလှဆင်သလို ဖြစ်မှာပေါ့လေ၊
လှပလှပ ဂျာဆံအိုးကို အဝတ်ပတ်ထားတဲ့ အတိုင်းပါ၊
စိတ်ညစ်စရာ အထဲမှာ ဒီ့ရှိတွေ ပါတယ်...

ကိုကိုတွတ်ပစ်လာတဲ့ မိကျောင်းအရေခွံနဲ့ လူ့အရေခွံလဲပစ်လိုက်တယ်၊ မလှဘူးလား.ရှင်၊
လှတယ် လှတယ်၊ အဝတ်အစားလေးတွေ သိပ်လှတာပဲ၊
သို့နှင့် စော်ခွင် ဒွားချင်းစိတ် လွန်ကဲနေသည့်ကြောင့်
ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း ကြိုးစားပမ်းစား တောလည်ပစ်ရပါ၏။
ဥက အာသားလွတ်...
အမဲရလာပုံ။
အမဲရမလာပုံ။
အမဲရလာလျှင် သေးမုန့်ဖျက်ရှာ ရှုံးမျှသလောက် အမဲရမလာလျှင်ဖို့ မုန့်ရှာလမ်းပြ ဖမ်းတတ်ပေသည်။

မင်းသားမှုန် မျက်နှာ ညှိုးနွမ်းသော် ကျွန်ုပ်နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်ရချေသည်။
အကျိုးပြုနောင်း ဒိုးချင်တယ်
သို့ကြောင့် ရှေ့စဉ်နည်း အမဲပစ်သွားရာတွင် ကျွန်ုပ်ရှင်းမထွက် နိုင်ပါချေသည်။
ဖြော်... အချိ... အချိ...
စိတ်ဖြ တယ်
အမိုးတန် တစ်ချိန်ရ ရောက်လာလျှင်...
ကိုဗွတ်ကါပီ၊ ဟဲ့ဒီပဟား ငြိက အမေ့ပို့လား၊
ဟုတ်ခဲ့း၊ မြင်းမ အား ပြုတ်လို့

ယနေ့မှကား ကျွန်ုပ် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျခဲ့ပြီ။
ဟူး... ဒီတောသားကောင်တွေ ဘယ်လိုပုန်းနေကြသလဲ၊ ခြေရာရှာလို့ မတွေ့ကြတာလား !
ပြန်ကြပါစို့ ဆရာတွတ်ရယ်၊ နေ့ဝင်းတော့ ဘယ်အမဲရပါ့မလဲ၊
ကျွန်ုပ်လည်း ညှိုးငယ်နေမည့် မယား
မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ရင်း စိတ်လျော့ချကာ ပြန်ခဲ့သည်။
ဟို့ဆရာတွတ် ဘာအမဲမှ မရလာပါ လားဗျ၊

ကျွန်ုပ်ကား မုဆိုး အလုပ်မှလွဲ၍ အခြားဘာမှ မလုပ်တတ်ပါပေ။ လယ်မထွန်တတ်၊ အရောင်း အဝယ်မလုပ်တတ်ပါပေ။ ပြီးတော့.... ကျွန်ုပ်တို့က မုဆိုး မျိုးရိုး။

ကျွန်ုပ်ကျ တစ်နိုင်ငံလုံး ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကျော်ကြားနေသော
မြန်မာ့ မုဆိုးကျော်ကြီး ဖြစ်ရာရာတွေ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

အမဲမရှာသော် နေ့မရှင်။ နေ့မရှင်လျှင် မသေးမှုံမျက်နှာလည်း မရှုံ့ပျပါလေ။
ဟွန်း... အလိုလိုနေရင်း ပိုက်တိုနေတယ်နော်၊ ဒီကြက်တွေဟာ ကဲဟာ...ကဲဟာ...
တော်သေးတာပေါ့၊ အရှောင်တော်လို့....၊
ဖလပ်... ဖလပ်... ဖလပ်...
မဖြစ်ခဲ့သေး။ ကျွန်ုပ်ကား အမဲပစ်း လာရေး ထိုဟင်းလျာဖြင့် ဆန်ကို လဲလှယ်ယူရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ယခုသို့ သော် ဆန်အိုးထဲတွင် ဆန်နည်းနေ ပြေပြီ။
ကဲ...ကိုတွေပါပြီ ကြားရဲ့နော်၊ အသံကို......
သဘော ပေါက်ပါ တယ်.... မသေးမှုံ ရယ်...
သဘောပေါက် နော်

သို့သော် ဘုန်းနှင့်ကံနှင့်နေသူ ဖြစ်သည်
အားလော့စွာ လုပ်ငန်းတစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့
ဖိုက်ဆိုက်ဖြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိခဲ့ပြေတော့သည်။

အားတော့နာသရှင်၊ ဒါပေမယ့် ရှီလှုပြင်နီးကို လှုပ်နိုင်စွမ်းရှိသူဟာ ဦးတွတ်ပီ တစ်ယောက်ပဲရှိလို့ လာရှာ.....အဲ...အဲ...ဟုတ်သေး အကူအညီလာတောင်းရ ခြင်းပါရှင်...
လှုပ်နိုင်မည့်သူ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက် သာရှိသည်ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်အတွေး တို့သည် မိုးဦးမဆုံး မိုးမဆုံး မြင့်ရ ချေ၏။
အင်း..... ဒေါ်ပြေတယ့်ဆီကို ဆိုမကြာ ရွာအစွန်မှာ ဆိုတော့ ညကျတော့ကောင် ဟင်း မြိုင်းကြီးတွေက လာအနိုင်ရှယ် ပေးမှာ စိုးရိမ် လို့လား...

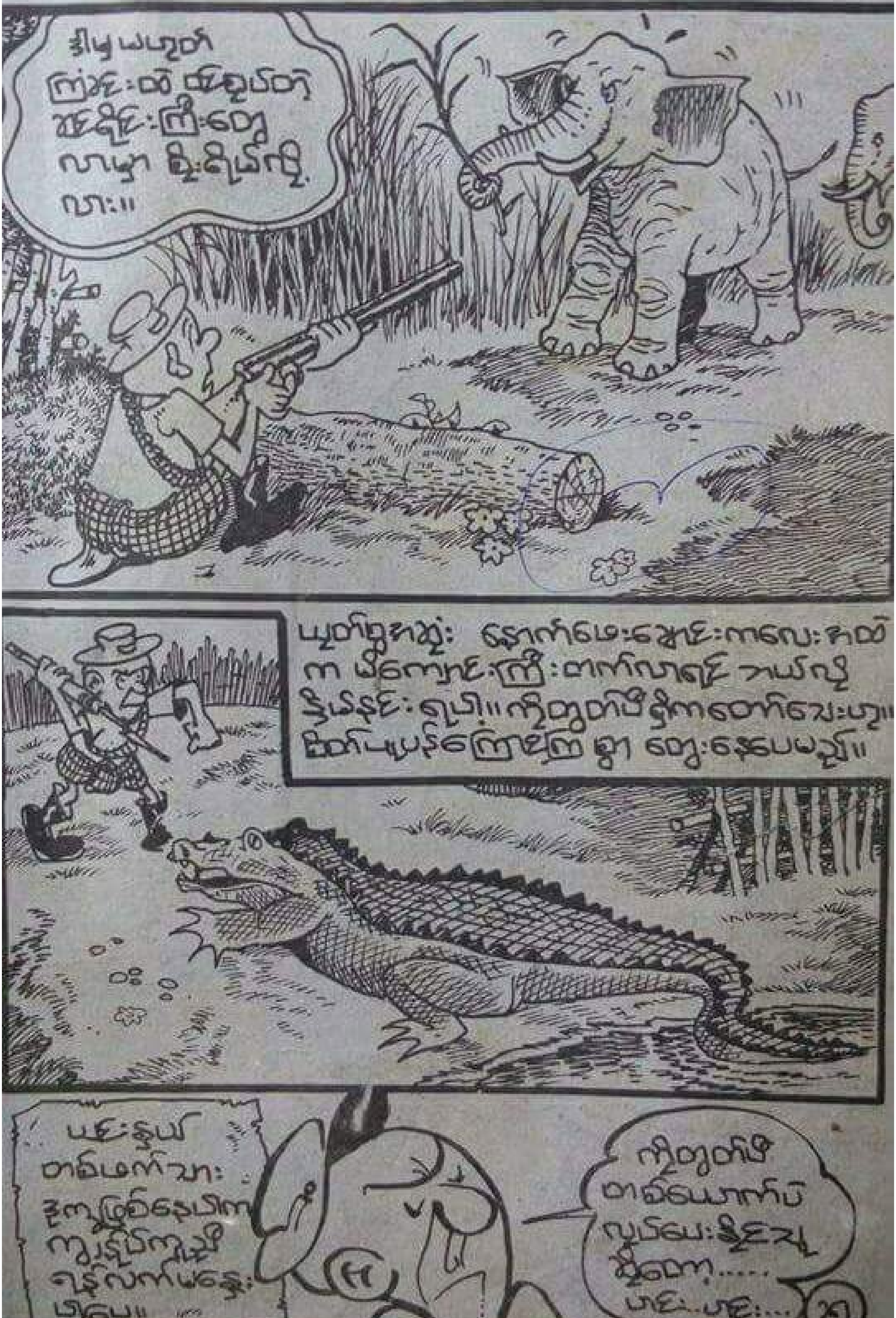
ဒီမှ ယပ္ပတိ
ကြံခင်းထဲ ထိုးဖျက်တဲ့
ဆင်ရိုင်းကြီးတွေ
လာမှာ စိုးရိမ်လို့
လား။
ယပ္ပတိရှုဆုံး: နောက်မေးခွန်းကလေး ရှိသေး
က မိကျောင်းကြီး တက်လာရင် ဘယ်လို
နှိမ်နင်းရပါ။ ကိုတွတ်ပီ ဒီကတော်လေးဟာ
ဗိုက်ပူပြန့်ကြောစိုက် ရှာ တွေးနေပေမည်။
ပေးနှိပ်
တစ်မက်သား
ဒီကျွန်ုပ်နေပါက
ကျွန်ုပ်ကသာ
ချိန်လက်မနေး
ပါပေ။
ကိုတွတ်ပီ
တစ်ယောက်ပါ
လုပ်ပေးနိုင်သူ
ဆိုတော့.....
ဟင်း..ဟင်း...

ဟိုလေ. ကျွန်မတို့ အိမ်မှာက ဖရဲသီးရောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ အိမ်နောက်မှာ ဖရဲသီးတွေကို ခြံခတ်ပြီး ထည့်ထားတာ ညဘက်မှာ သူခိုး လာခိုး သွားရှင်၊
ဟင်...
အဲဒီ သူခိုးကို ညဘက်စောင့် ဖမ်းပေး... ပေး.....
တော်..နော်..မှတ်မှတ်... ကျွန်ုပ်ကို မုဆိုး ရဲမှုကြီး တစ်ယောက်ကို ဒီလေးလေး မှားမှား သူခိုး ဖမ်းဖို့ ကိစ္စ လာရှာတာလား... ကျွန်ုပ်စိတ်ဆိုး လှသဟာ၊ စိတ်ဆိုး လှသဟာ...

အင်း... ဒါတော့ ဟုတ်ပေတယ်

ဒါတော့လေ... ဟိုနှစ်ရှိ... တစ်ခါ... ကျွန်မတို့ အိမ်သယ် ဆိုးမြိုင် ပေါ့မယ်၊
ရှင်...
ဟုတ်ကဲ့ပြီးတော့ သမီးများ မမ်းမိခဲ့ရင်သော့၊ သူကြေး အဖြစ် တစ်ထောင်ကျပ် ထုချပါ့မယ်ရှင်၊
အို... ဒါမှမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ ပိုက်ဆံကို မမေထွေး မိန်းမသားချင်း နေတဲ့ဥစ္စာ၊ ရှင်ပဲ အား နည်းသူကို ကူညီရမယ် ဆို.....၊ ပြီးတော့ သူက ရှင့်ကို ယုံကြည် လို့ပါပါ...

မသေးမှုန် မျက်နှာကြီးကား မျှော်လင့်ချက်ဆောင့်မြှုပ် ပျက်သမ်းနေသဖြင့် ကွန်ရိုပါလည်း လက်ခံလိုက်ရပါလေ သည်။
ဂွမ်ဘိုက်... မိန်းမ စကား
ဝမ်းသာ လိုက်တာ ရှင်...
သို့ဖြင့် ညလူခြေ ဆိတ်သော် ကွန်ရိုနှင့် မိုက်ကလေး လည်း မမေဝဇုံတို့ အိမ်နောက်ရှိ မင်းပိုး များ ထားရာယ် ကုန်းဝေးနှင့် ရောက်ခဲ့ရ ပါသတည်း။
တောက်... ပြေးပကွာ
ဝိုး...

ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိုက်ကလေးကား တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အိပ်ကြ
ရင်း ဖြူး မှိုး စင်စင်လင်းခဲ့ရပါပေသည်။
မမထွေးကား သူမဖရဲသီးများ ပျောက်ရှခြင်း မရှိသဖြင့် ပျော်လှချေပြီ။
ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချွေစေ့ တစ်ထယ်ကျပ်ရှင်ပေးခဲ့။
ဦးတွတ်ပီ၊ ဒါးတယ်သော မထားပါနဲ့ဗျာ...
ဗိုး
ရပါ တယ်ဗျာ

ကုလားဖြူလည်း ဒိုက်မေ့သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အိမ်ပြန်သွား
မမေ့ဘဲ ပေးလိုက်သော ဖယ်တန် တစ်ရှက်သည် ဒိုင်ငကော
မုဆိုးကြီးကို လှောင်ပြောင်ပြနေသယောင်။
××✓△ ○○++×
?
ကုလားဖြူကား လက်ထဲ ငွေဖောဖောသီသီ ရှိစဉ်အခါက ငွေကို ထင်တိုင်း ကျဲသုံးခဲ့သော်လည်း...
ငွေဆိုတာ လှကာဖြစ်တယ်...
ယခုကဲ့သို့ လက်ထဲငွေ ပြတ်ပြီဆိုလျှင် သဘော ပေါက်
အင်း.... လူမှုကိစ္စ အတွက်မနေ ဆိုတာပေါ့ တယ်...

အိမ်ရောက်သော် အိမ်ပေါက်ဝမှ ထိုင်စောင့်နေသော မယေး
ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်လည်း အိပ်
ပျော်ကြရ၏။
ပင်ရှိနေပြီ။
သတင်းရသွားလို့ ထင်တယ်
မိုက်ကလေးရဲ့

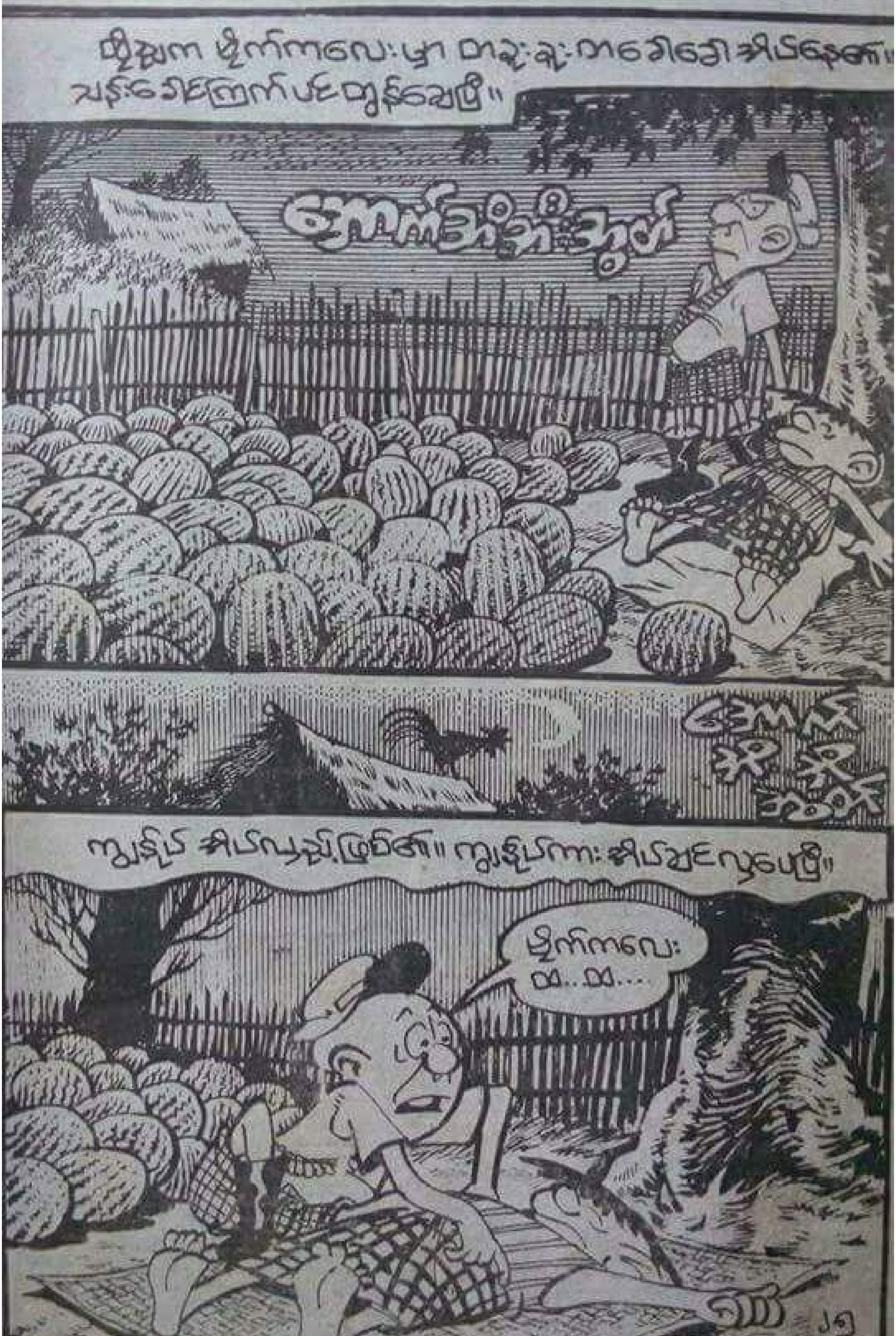
ထိုအခါ ဖိုးကာလေး မှာ တခူးခူး တခေါခေါ အိပ်နေ၏။ သန်းခေါင်ကြက်ပင် တွန်ချေပြီ။
အောက်အီးအီးအွတ်
ကျွန်ုပ် အိပ်ပလှည့်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကား အိပ်ချင်လှပေပြီ။
ဖိုးကာလေး
ထ..ထ....

အဖော်ကြာကြာနိုးရှိပေ၏။
ဟာ... ဒီကောင် အိပ်ပျော်ပေါင်
မရှိသည့်အကွ ပေးကဲ့
ရိုက်ပေးရှာ၏။
ဟ..ဟ.. ဟောကောင် ငါ့အိပ်ဦးမယ်
မြန်း...
မှိုက်ကလေးကား သမ်းသမ်းဝေဝေဖြင့် ထိုင်ငိုက်နေ၏။
ကျွန်ုပ်လည်း မျက်စိမသန်နိုင်ရှာ မှာရှာ၏။
ဟေ့ကောင် မြန်အိပ်မနေနဲ့ဦးလေ...
အင်း ပါ။
အိပ်ပျော်ရင် လမ်းလေး ဘာလေး လျှောက်နေလေ...
အင်း ပါ...
ထို့နောက်

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ် ခေါင်းကို ကြီးမားသောက်ချုပ် ကြီးသည် လက်မြန်း ညှပ်ပယူဖြိုမ ဖြိုး ခံရလေ၏။
ကျွန်ုပ်ခေါင်းမွေးများ ပြန်ထွက်လာပြီး အသက်ရှူကြပ်လာ၏။ လည်ပင်းကား ရှည်ထွက်နေသဖြင့် ပြတ်ထွက်သွားမလား ထင်ရတော့သည်။
ခြောက်တူလက်ကြီးသည် အထက်သို့ ထကာသွား၏။
ကျွန်ုပ်ကိုးယူး ကား ရှား ပါသွားရလေပြီ။

ကျွန်ုပ်ကား အိပ်မောကျနေရာမှ ယပ်ခတ်ခံနဲ့ လန့်နိုး၏။
ကျွန်ုပ် ဦးပြည်း ပြောင်ပြောင်ကို တစ်ချက်တစ်ချက်ဖြင့် ညှပ်ယူပြီး
ဆွဲညှပ်နေခြင်းကို ခံရချေသော် ကျွန်ုပ်လည်း ကြောက်အား
လန့်အားဖြင့်... မိုးလုံးပျံ့၏ ကိုင်ပေါက် ပစ်ရချေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ့ကို နှစ်လုံးပြူးဖြင့် ချိန်ထားလိုက်သည်။

မစောထုံကား အရိုးမီသဖြင့် ပျော်မဆုံး ရှိရှာ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်ခေါင်းကို
သူ့နှီးက ဖရဲသီးမှတ်သွားပြီ
သွားရာမှာ ကျွန်ုပ်လည်းနှိုးလိုက်
ကြောင်း မရှင်းပြတော့ပြီ။
...အခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း မျက်
...လေးကို ရှာဖွေရာက
...ယ် တွေ့ရပါ၏။
မှုန်း... အားကျိုး ရှာ တပည့်ကြီး ရယ်...
ခွီး...
ZZZ
ကျွန်ုပ် ဗိုက်မပြည့် နိုးနိုးကြားကြား သူ့နှီး ဆောင့်မေးကြောင်း
မဖေ့ဝံ့၍ အာမောင်အာရှင်း သန်သန် ရှင်းပြချက်
ပါးဝယ် ဗိုက်ပြည့်ရ အလိုက်သင့်နေလိုက်ပါတော့သတည်း
ဦးတွတ်ပီ သိပ်တော်တာ...

ဟိ...ဟိ...ဟိ... အလိုလိုနေရင်း ပျော်နေသရှင်၊
သူပျော် နေမှ...
ကျွန်ုပ်တို့ကား အိပ်ရေးပျက်လှသဖြင့် နေ့ခင်းကြောင်တောင် အိပ်ပျော်ရချေပြီ။
စိတ်အေးချမ်းသာ အိပ်ပျော် ရချေပြီ။
ခေါ...ခူး...
၃၁

သား
ပါသွားပြန်ပြီ၊ ပါသွားပြန်ပြီ၊
ဟယ်…
ဘာပါသွားတာလဲဗျ၊

ဟာ... မနေ့ကပဲ
သူခိုးမိသွားပြီ၊
ဒီနေ့ ဆက်ပျောက်တယ်၊
ထူးဆန်းပါပေ့ဗျာ၊
ဗြို... ဒါတော့ မပြောနဲ့လေရှင်၊
သူခိုးကလည်း မိသားစုစားဖို့
လာခိုးတာပေပဲ၊ ခုအဖေက
အချုပ်ထဲရောက်တော့
သားတွေက ဆက်ခိုးမှာပေါ့
မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျွန်မ
တွေးခေါ်ချက်၊
ဟုတ်ပ
ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်
ကတော့၊
ကိုင်း... ဒါဖြင့် မဆေထုံက ကိုယ့်ဝတ်ဖို့ကို
ဆက်ခိုးချင်တဲ့ သဘောလားရှင်၊

မသေးမျှင်ကား တစ်ည ငွေတစ်ဆယ်ကျပ်အပြင် သူဌေး မိဘ
ငွေ တစ်ထောင်ကျပ်ပါ ထယ်မဲ့ ရှိုးမည်ဟု မျှော်လင့်ရှာပေသည်။

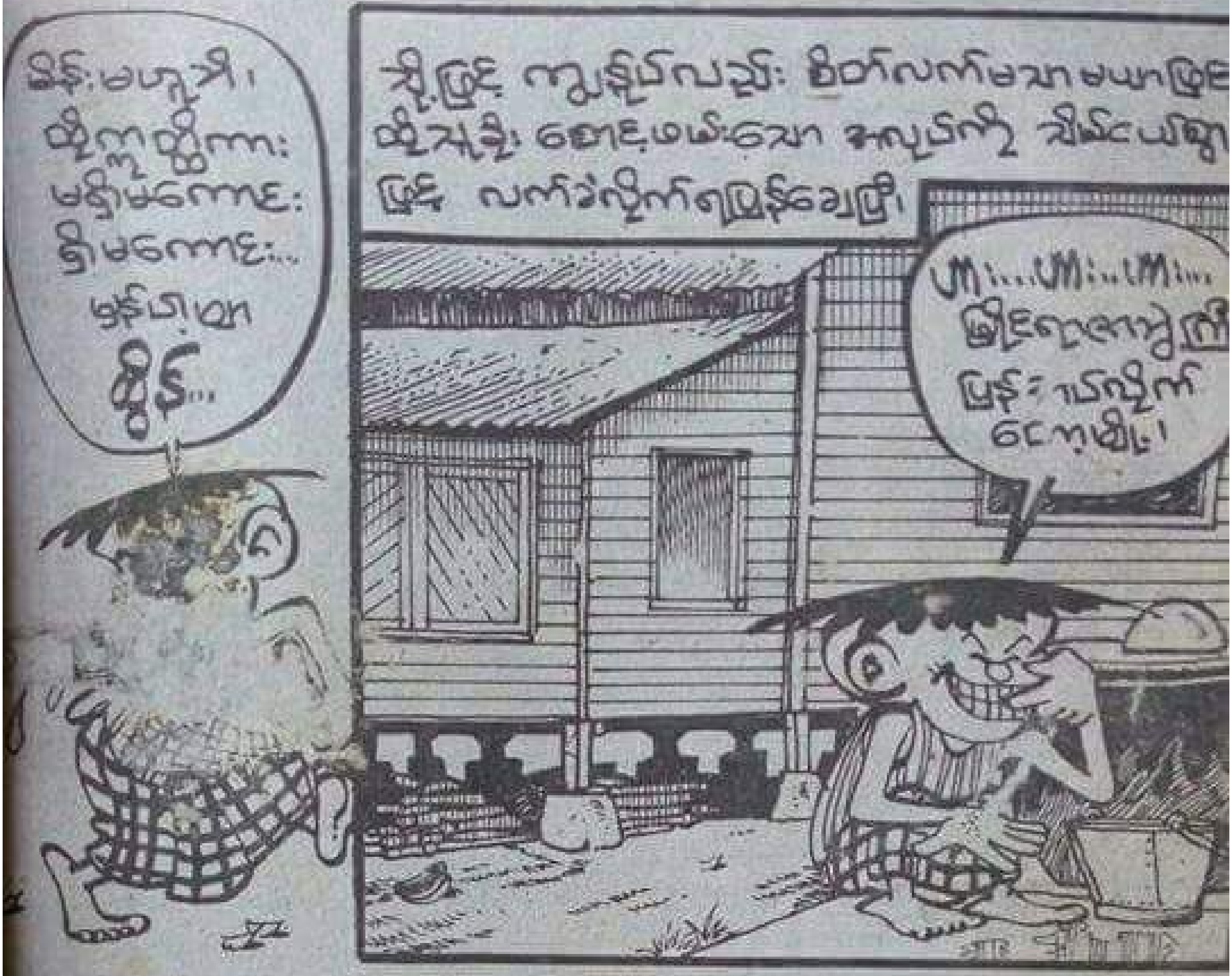

လမိုက်ညဖြစ်၏။ ဝန်းကျင်သည် မှောင်မည်းနေလေသည်။

တစ်ညလုံး စောင့်နေရပြီး မိုးစင်စင်သာ လင်းခဲ့ရလေသည်။
ကိုင်း... ငါမပြောဘူးလား၊ သူခိုးက မြင်ရောလားတော့ပါ လာစောင့်တာ သိသွားပြီလို့...
ဟွန်း နောကျော့ကျော့ နေကျော့နေပြီ ဝါး...
စက်ရုပ်ပြုတ်တဲ့ လက်နဲ့တွေ့မှ ဟုတ်စိပဲ့ဖြစ်နေ ဦးမယ်
ယသေးမှုင်ကား တစ်ည တစ်ခယ်နှိုး ရှေ့နေပသော့ ဝှေမှားမှာ စည်ပင်လှသေ
ဟီဟိ... တစ်ညတစ်ခယ် တစ်လသုံးရာပေါ်

ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း ငွေမှုံမှုန် အပါနိုင်သဖြင့် အားပူသက်သာလှပေ
သည်။ အမယ့်, မသေးမျှင်တို့မှာ သီချင်းလေးပင် ရွတ်လို့......။

သုံးရက်ဆက်တိုက် စောင့်ခဲ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ မျက်လုံးများ
ကျိန်းစပ်လာရပေပြီ။ သူခိုးမလာတော့ ကျွန်ုပ်ပျင်းရိနေသည်
ကတစ်ကြောင်း၊ အိပ်ရေးပျက်ရသည်ကတစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် တစ်
ဆိုဝယ် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ကျသွားရပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကား တောလည်ထွက် ခဲ့ကြရာ အိုက်စပ် ပေသည်ကတစ်ကြောင်း ဆန္ဒရှိသည်က တစ်ကြောင်း ထို့ကြောင့် ရေတံခွန် သို့ရောက်သော် မနေနိုင်တော့ချေပြီ။
ရှေ့ဦး ဦးမှုပဲဟေ့ တပည့်ကြီးရေ
ရေတံခွန်အောက် ထိုးဝင်ခဲ့ ရေပန်းများသည် ကျွန်ုပ်ဦး ပြောင်ပြောင်ပေါ်သို့ တဖြန်းဖြ ကျနေ၏။

ရေ၏ အေးစက်ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ် ဦးပြည်းဝယ် စိုစွတ်အေး မြိမ့်သော အတွေ့ကို ခံစားရ၏။
ရေစက်များ သည် ကျွန်ုပ် ပါးပေါ် နဖူးပေါ် စီးကျ လာချေသည်။
ပါးပေါ်မှ စီးကျလာသော ရေစက်များကို ကျွန်ုပ်လျှာဖြင့် တို့သိမ်း၍ မြိုချလိုက် သည်။
ဂလု...
အေးနေတာပဲ၊
ရေငတ်ပြေတယ်၊

ကျောက်စရစ်ခဲ တွေများ ခေါင်း ပေါ်ပြုတ်ကျ လာသလား....
ဒုံကွ... မှ...မှ...မြွေကြီး....

ဟာ... ခ..ခ... အိပ်မက်မက် နေပါလား...
သို့တစေ။ ကျွန်ုပ်လက်သည် အိပ်မက်ထဲက အတိုင်းပင် အသား ရှိုင်ကြီးတစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင် မိနေမှုန်း အံ့ဩစွာ သိရှိရလေ၏။
ဟဲ့... ဘာကြီး တုံး...
ဟာဗျ... တ..တ... တ... တောက်ကြီး......
ဟုတ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်ကား တောက်တကြီး၏ ခေါ်လျှာကိုမှ လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထား မိမှန်း ခုမှ သိရပေသည်။
ဟိုက်..., မ...မ... မ.. မညီ! မဟုတ်ပါလား.

တောတက်ကြီးသည် ကွမ်းနှုပ်ရှက် ဦးမြည်း ဖြေးဖြေးကို မရှို
ထင်မှတ်ပြီး လျှာဖြင့် လျက်၍ သွားဖြင့် ကိုက်ဘဲ ခြင်းဖြစ်ပေ၏
နှင်းဝတဲ့ ဖရဲသီးကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ကိုက် ပစ်မှ...
လား
ဟာ..., သွားရည်တွေ တရွှဲရွှဲ ဖြစ်နေတာကို ငါက ရှော့ ခွံကရေတွေ ခေါင်းပေါ်ကျတယ်ထင်ပြီး အိပ်မက်မက်နေတာကိုး၊ အို...တက်သွားရည်တွေ၊
တက်သွားရည်တွေကို ငါက ရေထင်ပြီး လျှာနဲ့လျက် ပစ်ဖြီး ဖြိုးသွားမှ... အ...အ... ...ဝေါ့....ဝေါ့....အွီ......
လစ်မှ

ကျွန်ုပ်လှုံးထဲ ထချက်လောက်ချင်း တောဝက်ကြီးသည် လန့်ပြီး
ထွက်ပြေးလေပြီ။ ဖိုက်ကလေးလည်း လန့်နိုးလာ၏။
ဟာ... တုတ်တုတ်... ပစ်ပါဟ... ပစ်... ပစ် တောဝက်ကြီး...
ကျွန်ုပ်လည်း အချိန်ဆိုင်းမနေဘဲ ထိုးသိန့်ဖြင့် ချိန်းပစ်ချသော
ဝုန်း
ချက်ကောင်း ထိမှန်၏။ ဝိုင်းခဲ့သာ လဲကျလေပြီ။ အသံဗလံများ
ကြောင့် အိမ်နီးချင်းများပါ နိုးလာကြလေပြီ။
ဟာ... ဟာ... အဖွဲ့ပြီကြာကလေ မဝေဝ...
ဒိုင်း
၄၃

အို...ဦးတွတ်ပီ သေနတ်သံရှင့် သူခိုးပစ်မယ်တဲ့
ဟမ်... သူခိုးသေများ သွားပလား၊
ငါသပြီပေါ့ဗျ၊ သေပြီပေါ့၊ မြင်ရာကောက်တွတ်ပီလက်က ပစ်မလွဲပါဗျာ
ဟမ်...ငသပြီ့ အဲဒီ ဆရာတွတ်တော့ လူသတ်မှုနဲ့ အဖမ်းခံ ရတော့မှာပဲ...

သတ်တော့သတ်ပစ်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူမဟုတ်ဘူးဗျ၊
ဟာဗျ...ထူးဆန်းပါ့ လူမဟုတ်လို့
တောက်ကြီးဗျ တောက်ကြီး၊
ဟာဗျ...တောက်ကြီး ဘယ်မှာလဲ တောက်ကြီး၊
ဟောဟိုမှာ

လူအုပ်ကြီးသည် တောထက်ကြီး သေဆုံးကြောင်းသိ၍ ပြေးသွား ကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကား ရှင်ကောင် ရှာကျန်ရစ်၏။ တောထဲ ဝင် အမဲပစ်တုန်းကတော့ အမဲမရ။ ယခု ရွာထဲသို့ ဝင်ပြီး အပစ်ခံခဲ့သော တောထက်ကြီးကို ကျွန်ုပ်ရပေပြီ။
ဟယ်... ဒါ... ဒါ... သူကြီး ဦးဖိုးဖိုး အိမ်ထက်ကြီးပဲဗျ
ဟယ်... ဒါဖြင့် အိမ်ထက်လေ
ဟုတ်ပါ့ရှင် ဟုတ်ပါ့!

ဦးကြော၊ ဆိုဝက် ဖိုးပါလား၊ ဗိုက်ကလေးရှု...
ဒါ... ဒါ... ဒါဆို ဦးကြော့ပဲ အစတွက် ရော့...
ကျွန်ုပ်လည်း ယက်မြင်း သန်မာဖြစ်ရပြီး အသေအချာ သွားစစ်ဆေး ကြည့်ရာ အစ် ပါပဲ။ သူကြီး ဦးနီ့ အိမ်က ဝက်ခြံမှ ဝက်ထွား ကြီးပါပဲ၊
မကြာမီပင် သတင်းကြား၍ ဦးနီ့ဘို လည်း ရောက်လာ၏။
ကျော်ပေါ့ကျော်ကျော် ကျော်ပေါ့ကျော် ကျော်...

တစ်လမ်းလုံး လျှော်ဖို့ချည်း အော်လာအပြင်း ကျွန်ုပ်တို့နား
ရောက်ချေသော် ဦးနီ့သီမှာ စကားပင် မပြောနိုင်တော့
ဟေ့...ဟ...ဟ...တွေ့ပြီ...
လျော်...ခုလျော်...
လျော်...ခုလျော်
ငါ့တောက်ကြီး ခုချက်ချင်း
လျော်...
သားစစ္စုမရှိ၍ တောက်ထဲလိုက်ရှာမှ အကြီး တောက်နှင်းမိ၍ ကျိုးရုံကိန်း သိုက်ချေပြီ။
လျော်... ခုလျော်
သားစစ္စုမရှိ။ လျော်စရာကတော့ လာပေပြီ။ ကျွန်ုပ် လည်း တောက် ထင်ရှုပ်ပြီမိပါချေ၏

အရှုပ်ကလည်း ဖိုးထမ်းတောင်းပန်သည့်ကြားမှ ဦးနို့သီကား မ
ကျေနပ်နိုင်တော့ပြီ။
နောက်ဆုံး မဝေဝေကလည်း ဖရဲသီးတွေကို ဆက်ကြီးလှိုင်းစား
ဦးနို့သီအား လျော်ကြေး ပြန်တောင်းလေ၏။
အေး_ မေးမယ်မဝေဝေ၊
နင့်ဖရဲသီး ဘယ်လောက်ထန်ဖိုးလဲ
ဒါ့ တွက်ပြီးက လျော်ကြေး
ရှင်း ပေးမယ်၊

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်လည်း ဦးနှံ့ဘိကို ပေါက်ကြေးငွေ နှစ်ဆ
ကျော် ပေးဆပ်ရမည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။
တစ်ရွာလုံးသားဖို့သာ ဦးလောက်နဲ့ကျွန်ုပ် လိုက်တယ်၊
မဝေထုံကား ကျွန်ုပ်ကို ပခုံးညှ စောင်း၍ တစ်ချက်ပယ်ပေးရာ
ဦးနှံ့ဘိက ကြားဖြတ်ယူပြီး မဝေထုံလက်ထဲ ပြန်ထည့်၏။
ကိုင်း... ဟဲ့ဒီ ခင်များ ဖရဲသီးဖိုး၊ ကျုပ်ဖောက်စားသွားတာ ပြန်ဆပ်တာပဲ..

ထို့လော့ လိုက်ရပါတော့သည်။
ကျွန်ုပ်ဖို့တော်...
မလေးမှုင်ရှိက တစ်ထည်တည်းသော ထဘီကလေးပင်
ယောင်ထိုင် ရှောက်ရပေတော့သည်။
ဟွန်း...လက်က ဒါကျတယ် ပြောင်တယ်..က
ဟိုက်...ပုလှုံး ပေါ်ပြီ...
ဟီး..ဟီး..လော်ကြီးလဲ ရှာတယ်၊
၀ပ်းစပ်း

လူ့ဘဝ ဖြစ်သည်မှာ
တစ်ခါတစ်ရံ ထိုသို့
ပင် ကံကြမ္မာ မျက်နှာ
မွဲရသည့် အချိန်မျိုး
လည်း ရှိပေ၏။
ကံကောင်းသည့်
အခါလည်း စားပျော်
မာပွန်နှင့်။
ကံမကောင်းသည့်
အခါတွင်လည်း တ
နှင့် ပျော်ကြပါ။
ဖုံလုံ့အိပ်လှုသည်
ဒါးပုံတိုက်လှုသည် ဖြစ်

ဝေသာ ဝေနာ ဖြစ်

အရူးက ရိုက်လိုက်တာ
ယခုတလော ကျွန်ုပ်ကံဇာတာ နိမ့်ကျနေပါသည်။ ကံဇာတာနိမ့် စဉ်ဝ ပါက လုပ်လုပ်သမျှ အဆင် မပြေပါပေ။ စားသတိ၊ သွား သတိ၊ သတိထား နေရပေတော့။
ဗဟေးမှူးကား ကျွန်ုပ်ကိုဗေဒင် တွက်ကြည့်ပြီး ယတြာတိုက်တွန်း နေလေပြီ။

ကော်... ကိုထွတ်ပြီ၊ မေဒင်လေး ဘာလေး ကြည့်ပါဦးတော့၊ မယုံဘူး ဆိုပြီး ငြင်းခဲ့မနေပါနဲ့၊ ယတြာလေး ဘာလေး ချေဖြေအောင်ပါ၊ ဟို ကျွန်းတောင် ရွာက မေဒင်ဆရာ ဦးမင်းမေဟာ သိပ်မှန် ဆိုပဲရှင်...
တော်ပါ မသေးမှုင်ရယ်၊ ငါက လက်တွေ့ပဲ ယုံတတ်တာကွ၊ ပြီးတော့ ဘယ်မှာလဲ မေဒင် ကြည့်ဖို့ ပိုက်ဆံ... ဟင်...
ပိုက်ဆံ ကုန်မည် ဆိုလျှင် မသေးမှုင် ငြိမ်ကျသွားပါပြီ
ကံကောင်းလိုက် ကံဆိုးလိုက်ဆိုတာ လူ့ဘဝသဘော ပါပဲကွ ရှင်း

ဖိုက်ကလေးရှေ့လာဟေ့၊ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြရအောင်...၊

မြို့ပြနေ့ဘဝ အရှုပ်ကား ကျော်ကြားလှပေတော့၏။ တောတွင် နေ့မ ... ကုန်ပါ။ မြို့အရှုပ်တွင်ကား အရှုပ်ရှုပ်ကို ဖြေဖြည့်ဆောက်ရအောင်
ရေခဲရည် တစ်ခွက် များ ငါးမူး တဲ့.. ဟွန့်....
ရှုပ်ရသည်။ လှုပ်ရှားခပ်ရသည်။ အပြင်ထွက်သည်နှင့်ကား ငွေကုန်သည်။ အိမ်ပိုင် မရှိက အိမ်ငှားခ ကုန်ဦးမည်။ ငွေသည် ဆီကို အပေါက်ရှာ ထွက်တတ်မှန်းကို မြို့ပြသားတို့ ကောင်းကောင်း သိကြသည်။
မနက်က ထည့်သွားတဲ့ ပိုက်ဆံ ညနေ ပြန်ကျ တစ်ပြားမှ ပြန်ပါမလာတော့ဘူးဟေ့၊
ငါ့မုန့်ဖိုး ပြန်ပါမလာဘူး
ဟယ် ငါးမူး
အမ၊ ရှင်ကဘယ် လောက်ထည့် သွားလို့လဲ

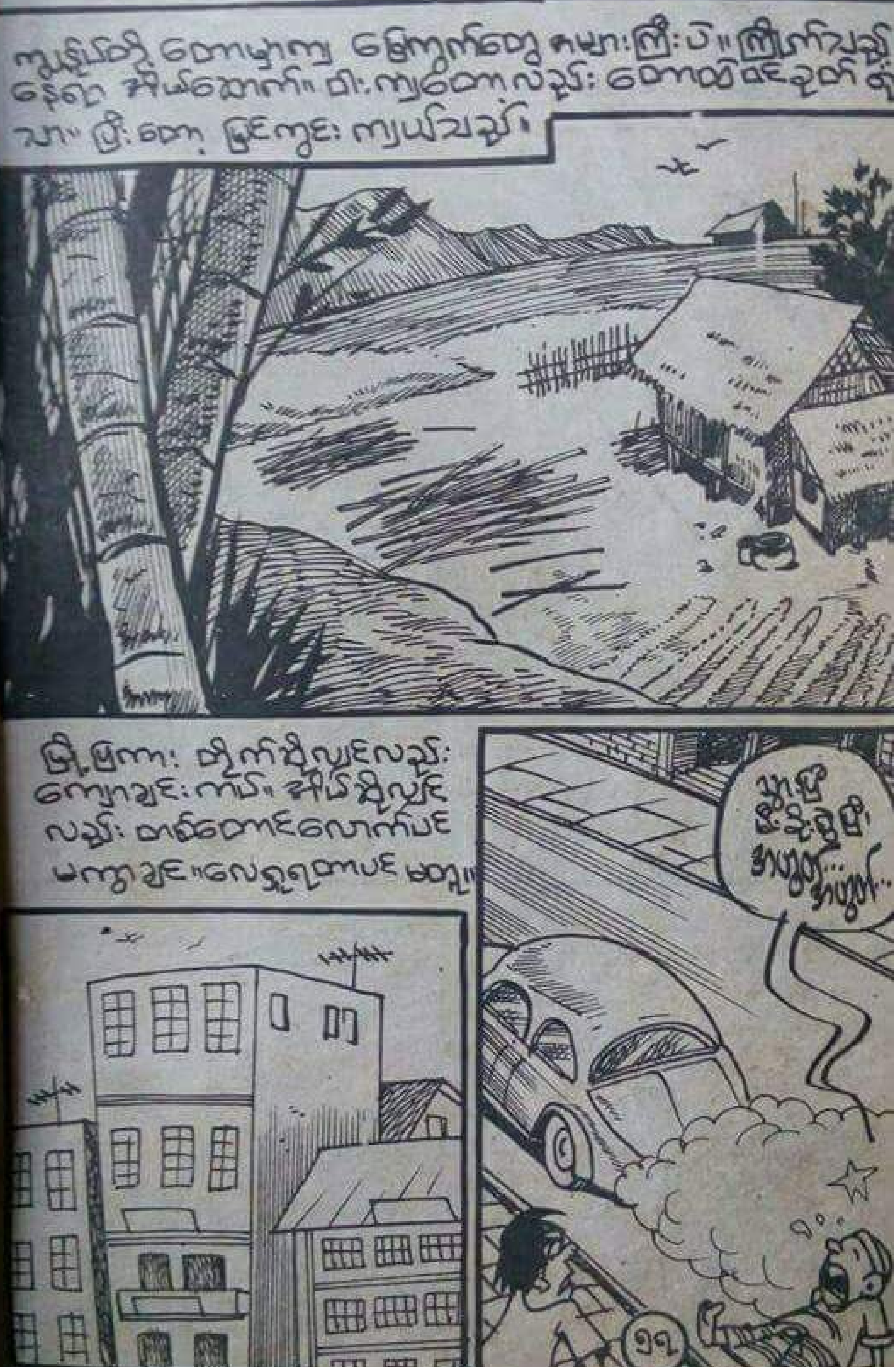
ကျွန်ုပ်တို့ တောမှာကျ မြေကွက်တွေ ပေါများကြီးပါ။ ကြိုက်သည့် နေရာ ယူလိုက်။ ဝါးကျတော့လည်း တောထဲဝင်ခုတ်ရုံသာ။ ပြီးတော့ မြင်ကွင်းကျယ်သည်။
မြို့ကြီးကား တိုက်ဆိုလျှင်လည်း ကျောချင်းကပ်။ အိမ်ဆိုလျှင်လည်း တစ်တောင်လောက်ပင် မကွာချင်။ လေရှူရတာပင် မဝ။
အားဗျို့ မီးခိုးဗျို့ အဟွတ်... အဟွတ်...

ဪ... မေတ္တာတရားပေါ့ကွာ၊ မေတ္တာတရားသာထားပါကွာ၊
ထမ်းထားရင် လေးပင်ပါပေ တယ်၊
တယ်၊

ကျွန်ုပ်ပြန်ရောက်သောအခါတွင်ကား၊ ကျွန်ုပ်လှုံ့သူကလေးကောင်၏
အလောင်း ပြင်ထား၏။
မလှမ်းမကမ်းတွင် မသာအိမ်၏ ထုံးစံအတိုင်း ဖဲဝိုင်းရှိနေ
ကျွန်ုပ်တို့ လူကြီး ဖဲကားဝိုင်း ကားမြိုင် ဆိုကြလေ ပြီ။

အို… သရဲဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ငယ်စဉ်က ရွာမြောင်ကွင်းထိပ်က ထိန်ပင်ကြီးမှာ သရဲနေသတဲ့…
ပြောပါလား၊ ဆက်ပါဦးဗျ၊
ဖိုးလုံး ရေ…
ရှိ… ဖိုးကျင်း

ဖိုးလုံးနဲ့ ဖိုးကျုံ့ဟာ အမြဲပဲ တတွဲတွဲ မခွဲက နေကြတယ်။
ကော်နဲ့ ကပ်ထားတဲ့ အတိုင်းပါ
တစ်နေ့ကျ ဖိုးကျုံ့ဟာ အပြင်း ဖျားပြီး ဆုံးရှာပါလေရော။
အို... ဖိုးကျုံ့... သူငယ်ချင်း... အီး...ဟီး...ဟီး...

ဖိုးလုံးဟာ သူ့ချစ်သူငယ်ချင်းကို အဖြစ်ရှာလွန်းလို့ ပွဲခင်းမှာတောင် မပြုံးဘဲ လယ်ကွင်းနှစ်ကွင်းကြားက ထိန်ပင်ကြီး အောက်မှာတောင် ငြိုငြင်နေခဲ့သတဲ့။
သူငယ်ချင်းဖိုးကျုံးရေ၊ မင်းဝိညာဉ်ဟာ ငါနဲ့အမြဲ နီးကပ်နေတာပါပဲကွာ၊
ထားပါတော့။ အဲဒီ သူ့ရဲ့ ခြောက်ပုံက တစ်မျိုးဗျ၊ သူက တခြားလူတွေကို မခြောက်ဘူး။ ဖိုးလုံးကိုပဲ မကြာခဏ နပန်းလုံးဖို့ ခေါ်သတဲ့ဗျို့။
ဟေ့ကောင် ဖိုးလုံး ငါလည်း ထိန်ပင်ကြီးမှာ တစ်ကောင်တည်း နေရတာပျင်းတယ်၊ မင်းနဲ့ငါ နပန်း လုံးရအောင် ကွာ၊

ဖိုးလုံ့ကတော့ ကစခြား သွားပြီးမှ ကယ်လုံးချင်ပါ့မယ်လေ။
အဲ့ပေမယ့် ဖိုးကျုံးက တောင်းဆိုပါများလာတော့ ဖိုးလုံးဟာ စိတ်မရှည်ဘဲ လုံးချင်လုံးကွာလို့ ဆိုပြီး လုံးကြပါလေရော။
ကိုင်း...မင်း လုံးချင်လဲလုံးကွာ ဖိုးကျုံးရေ
အိုကေ
နံ့ဘားက ကြည့်ရင်တော့ ဖိုးလုံးဟာ တစ်ယောက် တည်းနပန်း လုံးနေတယ် ထင်ရတာပေါ့ လေ....။
ဒီလူ ရူးများ နေသလား...

မိုးလုံးဟာ မောလာတော့ သူ့မှာ ရှိတဲ့ ချည်မှင်းကြိုးလေးကို သတိရပြီး ဆိတ်ဒိနဲ့ ဖိုးကျင်းရဲ့ခေါင်းကို စယ်ပြီး စွပ်ချလိုက်ရတယ်။
တစ်ခါတည်း ဆိတ်ကလေး ဖြစ်သွားပါရောလား ဗျို့။
ကိုင်း ... ကျွ...
ဗျာ... ဆိတ်လေး ထူးဆန်းလိုက်တာဗျာ၊
ဒို... ကျုပ်လည်းကြားတာ ပြန်ပြောရတာပဲဗျို့၊ ဟုတ်မဟုတ်တော့ ခင်ဗျားတို့သာ စုံစမ်းပေ့...
အို... လုပ်ပါဦးဗျ၊ ဆိတ်ဝိစား စရာပါပဲ၊ ဒါဒီ ဆိတ်ကို ဘာလုပ်ပေးလဲ၊ သတ်စားပစ်ရောလား...၊

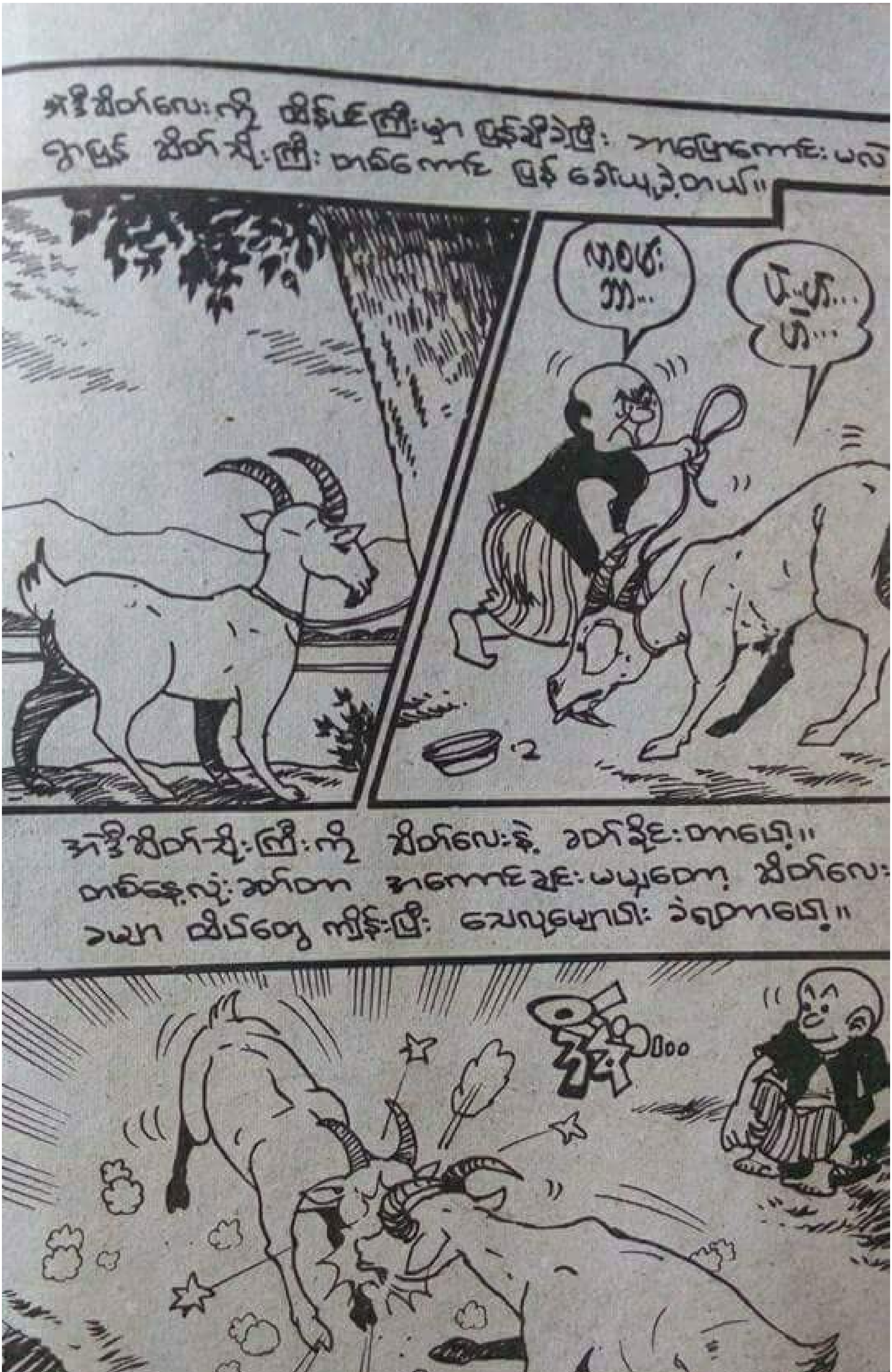
အဲဒီဆိတ်လေးကို ထိန်ပင်ကြီးမှာ ချည်ထားခဲ့ပြီး ဘာကြောင့်ကြောင်းမလဲ
ဂျာမြင် ဆိတ်ဘိုးကြီး တစ်ကောင် ပြန်ခေါ်ယူခဲ့တယ်။
အဲဒီဆိတ်ဘိုးကြီးကို ဆိတ်လေးနဲ့ ခတ်ခိုင်းတာပေါ့။
တစ်နေ့လုံးခတ်တာ အကောင်းဆုံး မပျော့တော့ ဆိတ်လေး
ခမျာ ထိပ်တွေ ကျိန်းပြီး သေလုမျောပါး ခံရတာပေါ့။

တစ်ခါမှာ ကံကောင်းသွားတာက ဆိတ်ချိုကြီးရဲ့ဖိနဲ့ ဆိုက်မိပြီး ဆိတ်ကလေးဆီက ချည်မိန်းကြိုး ပြတ်ထွက်သွားတာနဲ့ ဆိတ်က လေးလုံးပေါက်သွားတော့တယ်၊
ဟင်... ခုနကဆိတ် ဘယ်ရောက်သွားတုံး၊ အဲဒါ နာနာဘာဝလား၊
နေ့ခင်းအခါ ဖိုးကျော်နဲ့ ထိန်ပင်ကြီး အား မှာရပြီး ဖိုးလုံးက မေးသတဲ့။
မောင်ကောင်... ဖိုးကျော် နပန်း လုံး အုံး မလား၊

ဖိုးကျင်းက ဘယ်လို ပြန်ပြောသလဲဆိုတော့၊
ဟင့်အင်း... မလုံးချင်တော့ပါဘူးကွာ၊ ထိပ်ကျိုးတယ်ကွ၊
အဲဒီလို ပြန်ပြောသတဲ့ဗျို့၊
သူ့သရဲဇာတ်လမ်းမှာ မပြီးနိုင်ပါ။ သို့သော် ရယ်စရာကောင်း သဖြင့် လူတွေ တဝါးဝါး ပွဲကျသည်။
ဟား...... ဟား...... ဟား...... ဟား...... ဟား......
ကြောက်တတ်သူတို့ကား အလောင်းကောင်ကြီးကို ပရိတ်ရွတ် လှမ်းကြည့်ပြီး ကျောရိုးထဲ စိမ့်ကြ၏။

ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်သော် လူများသွားချေပြီ။ ဖိုးစိုးလှအုပ်စု
နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ဝိုင်းမှ လူလေးယောက်သာ ကျန်ရစ်၏။ ကျွန်ုပ်
လည်း နောက်ဖက်သို့ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိချေရာ အလောင်းစင်
ကြီးကို မြင်လိုက်ရ၍ ကျောရိုးထဲ စိမ့်သွားရ၏။ ဗိုက်ကလေးမှာ
လည်း တွန့်ခနဲ တွန့်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရသည်။

အပြင်တွင်ကား မှောင်လှချေပြီ။

မြန်မည်ဆိုသူငယ်ချင်း အမှောင်ထုတွင်းသို့ ပဉ်ဖောက်ပြီမှာ
ကြောက်ရွံ့စရာ ကောင်းလှ၏။

ချေးလေတို့၏ ချွဲချွဲငင်ငင် ကျက်သရေကင်းမဲ့စွာ အူဟစ်
လိုက်သံကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကောဇ ဦးထိပ်ခိမ့်မှာ
ကြောက်ရွံ့သွားရသည်။
ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်နောက်မှ အလေးကောင်ကြီးသည် ကျနုပ်
တဖြည်းဖြည်း ကုန်းထလာမှုန်းကို နောင်အခါမှ ပြန်လည်တွေး
မိပေသည်။ ကျွန်ုပ်ကို နောက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်
ကား ယင်း အဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ယခုတိုင် သတိလစ်
မတတ် ကြောက်ရွံ့ရပေသေး၏။
ဟ
?
၆၃

ဟိုက်...
ဟေ့... ဆို... မလုပ်ပါနဲ့ဗျ...
ဘယ်သူလဲဟင်၊ မောင်ရှိန်းက
ထသွားတာ မဟုတ်လား၊
စောဝင်းမောင်လား၊ ဟိန်းမင်းရာ
လား၊ ဘိုဘိုထွန်းလား၊
ဟာ... သ... သ... သ...

မိုက်ကလေးကား တစ်ချီးတည်း မြေးချေပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအခါ
မှ လက်ကြီးကို စမ်းမိချေရာ အေးစက်တောင့်တင်းနေသဖြင့်
လှည့်ကြည့်မိလျှင် အလောင်းကောင် ကိုဘမောင်ကြီး၏
ကျောက်ရုပ်ပျက်နှာကြီးကို ကျွန်ုပ် နမ်းမိချေပြီ။
ကျွန်ုပ်ကား သတ္တိအတော် ကောင်းပါသည်။ အများသိပြီး ဖြစ်၏။
သို့သော် ရုတ်တရက် ယခုလို ကြုံတွေ့ရချေသော် လိပ်ပြာလွင့်စင်
မတတ် ကြောက်ရွံ့မိရပါချေသည်။ အော်ဟစ်မည့် အသံပင်
မထွက်နိုင်တော့။

ကျွန်ုပ်၏ အပြစ်ကို မြင်သော် လူအားလုံးလည်း လန့်ဖျပြီး
ဆင်းပြေးကြလေပြီ။
ဖိုးငယ်မှ လူများလည်း ကြောက်လန့်တကြား ပြေးသွား
သာ မြဲကြီးမှာ ကျွန်ုပ်ကို ဖက်တွက်သား ရှိနေတော့ရာ
ုပ်မှာ သည်းခြေပျက်မတတ် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သတိပြန်ဝင်ရှုံ ဝင်ပြိုင်း အလောင်းကောင်ကြီးကို ပစ်လွှတ်လိုက်ရာ အလောင်းကောင် တောင့်တောင့်ကြီးနှင့် လှုပ်ထွက်သွားပြီး အခန်းနံရံသို့ အရှိန်နှင့် ပစ်ဆောင့်မိ၏။
ဘုံး
နံရံနှင့် ဆောင့်မိပြီး ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ပြေးလာသယောင် ခိုက်ကာ လာပြန်ရာ
ဘုတ်
ကျွန်ုပ်မှာ မနောင့်နှင့်တင် ဟားတစ်သားတည်းကျွဲဒိုင်း ဖင်ရေးပြေးရပါချေတော့သည်။
ဗျာ... အလောင်းကောင်ကြီး ထပ်ဝင်နေပြီ...

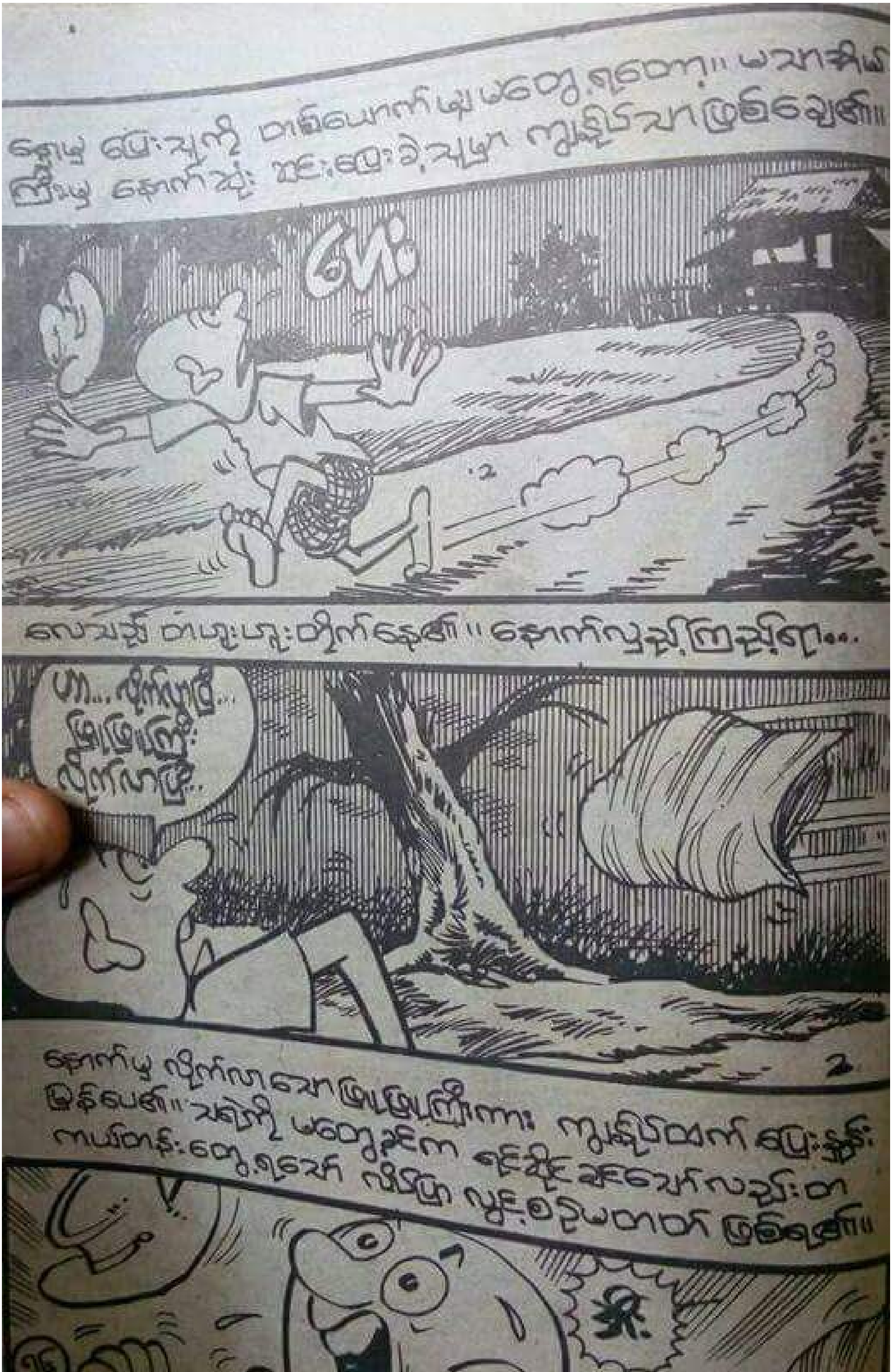
ရှေ့မှ ပြေးသူကို တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရတော့။ မသာအိမ်
ကြီးမှ နောက်ဆုံး ထွက်ပြေးခဲ့သူမှာ ကျွန်ုပ်သာ ဖြစ်ချေ၏။
လေသည် တဟူးဟူး တိုက်နေ၏။ နောက်လှည့်ကြည့်ရာ...
ဟာ... လိုက်လာပြီ... မြွေဖြူကြီး လိုက်လာပြီ...
နောက်မှ လိုက်လာသော မြွေဖြူကြီးကား ကျွန်ုပ်ထက် ပြေးနိုင်
မြင်ရပေ၏။ သရဲကို မတွေ့ခင်က ရင်ဆိုင်ခဲ့သော လည်းတ
ကာပတ်နှင်း တွေ့ရသော လိပ်ပြာ လွင့်စဉ်မတတ် ဖြစ်ရ၏။

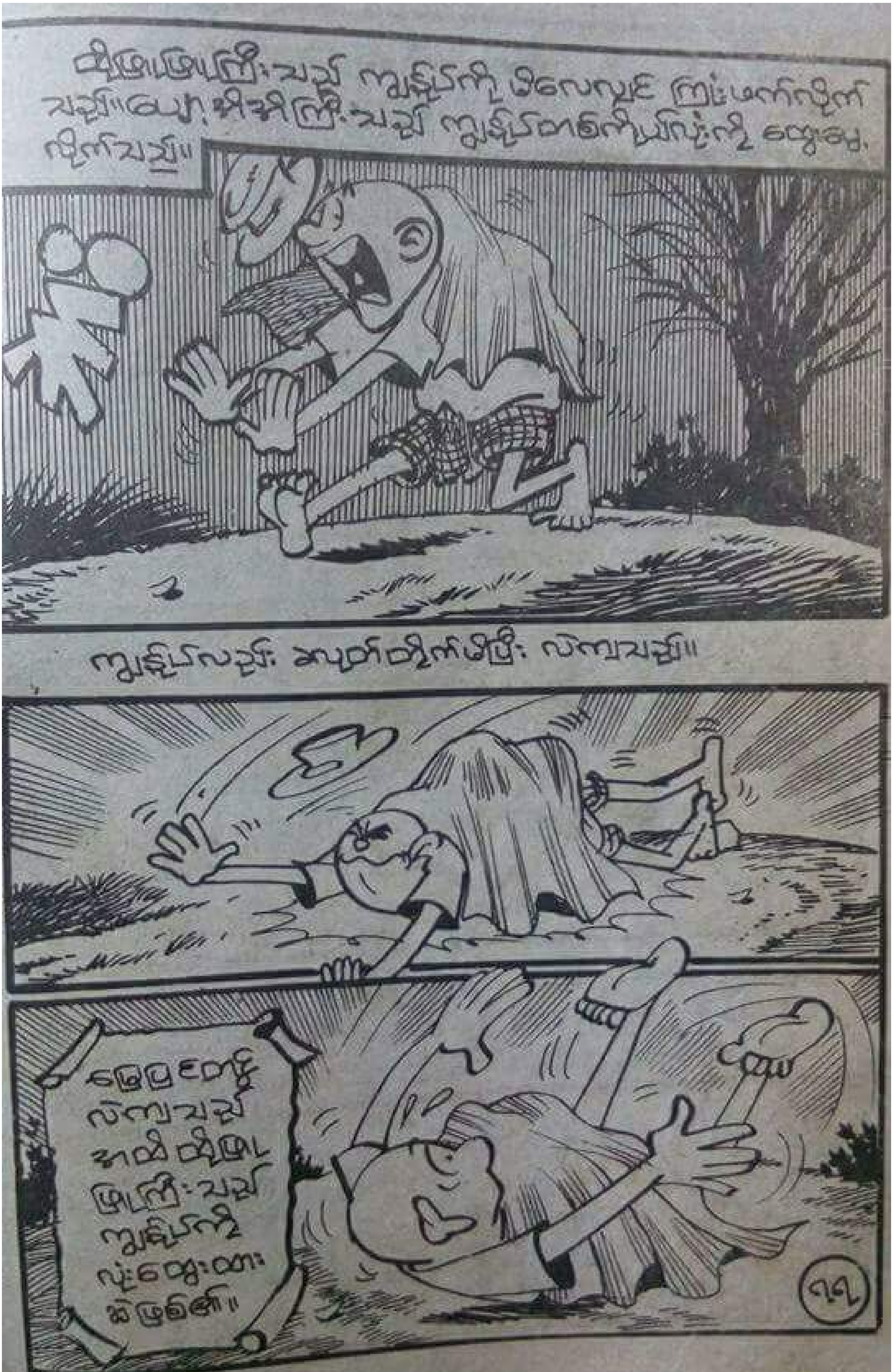
ထိုဖြူဖြူကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို မိလေလျှင် ကြမ်းမောက်လိုက်သည်။ ပေ့ါ့ မိအိုကြီးသည် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ထွေးပွေ့လိုက်သည်။
ကျွန်ုပ်လည်း အပြတ်တိုက်မိပြီး လဲကျသည်။
မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသည် အခါ ထိုဖြူ ဖြူကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို လုံးထွေးထား ခဲ့ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ကြံ့အောက် ပစ်လိုက်သည်။
ဟာ...သ...သ...သတ္တ... ဘ...ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ...
ကျွန်ုပ်နံဘေး ချုံထဲတွင် ပုန်းနေသော ဖိုက်ကလေး ထွက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်မှ ဖြူဖြူကြီးကို ဆွဲခွာလိုက်သည်။
ဆောင်ကြီး ပါ့အစ်စ်တွက်၊ လောကသိပ်ပိတ်ကျန်နေတော့ အစ်တွက် ရွှေကပြေးနေတုန်း နောက်က လေယာဉ် လွင့်ပါ လာတာပေါ့...

ဖိုက်ကလေးက ချွေးရှား ချွေးတန်းဖြင့် လှုပ်ပစ်ချေရာ စောင်
မြဲမြဲကြီးသည် လေဝယ်လွင့်ပြီး ပါသွားချေပြန်၏။

ဟိုး... ဒိုက်ကလေး သေချာပြန်စဥ်းစားကြည့်တော့ ဒါဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ၊
ဘာကြောင့်လဲ ဆရာတွတ်၊
အလောင်းကောင်ကြီးက ဘယ်နည်းနဲ့မှ အသက်ဝင် မလာနိုင်ဘူး
ဆရာတွတ်... ဟင်
ဒါတော့ မဝင်ဘူးကွ၊ ဒါ တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်ကြံတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊
ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာတွတ်။

အကြောင်းရှိမှာပေါ့ကွာ၊ မသာအိမ်က လူတွေကို ပုထုတ်ပြီး တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ အကြံအစည်ရှိလို့နေမှာပေါ့၊
လာပေါ့၊ တို့မသာအိမ် ပြန်သွားကြရအောင်
ဟင်... မ... မ... မောင်ကိုယ်... ဖိုး... မြင်ရဲ့မဟား သရဲတွေတော်၊ ညဉ့်လည်းနက်လှပါပြီ ပြန်ကြပါစို့... မနက်မှ...
အို... မနက်ဆိုသရဲ့ပိုးစ ဘယ်ကျန်တော့မှာလဲ ကွ လာပါကွာ၊ သရဲဆိုတာ တကယ်မရှိပါဘူး၊
ဒါဖြင့် ဖေဖေက သရဲတွေ ဘာလို့ကြောက်...
ဟ... ဒါကတော့ ရုတ်တရက်မို့ပါကွာ၊ တပည့်ကြီးကလည်း

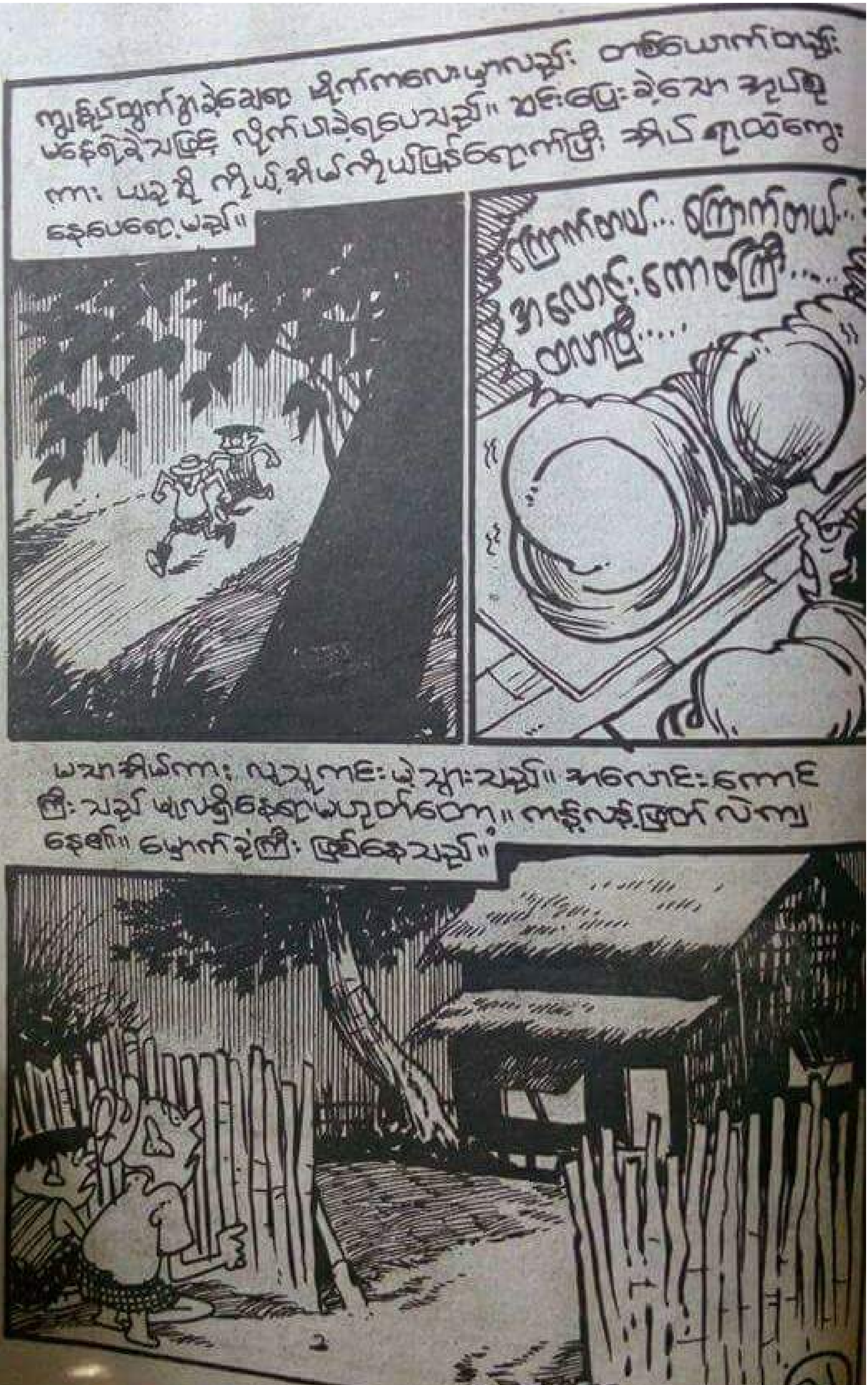
ကျွန်းပြင်ကျက်စားခဲ့သော မိုက်ကလေးမှာလည်း တစ်ယောက်တည်း မနေရဲတော့သဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ရပေသည်။ အင်းဖြေးခဲ့သော အုပ်စု ကား ယခုထိ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ရောက်ပြီး အိပ်ရာထဲကွေး နေပေတော့မည်။
ကြောက်တယ်... ကြောက်တယ်...
အလောင်းကောင်ကြီး......
လာပြီ.....
မသာအိမ်ကား လူသူကင်းမဲ့သွားသည်။ အလောင်းကောင်ကြီးသည် မလှုပ်နိုင်ရှာမှုဟုတ်တော့။ ကန့်လန့်ဖြတ် လဲကျ နေရ၏။ မျောက်ခုံကြီး ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖဲဝိုင်းသို့ ပထမဆုံး ဖဲဝေနေကြသည်ကိုလည်း
ကားမှလည်း မြင်ကြရ၏။ ထိုရုံတွင်မှ ချောင်းကြည့်သော
မြင်ကွင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ရပေသတည်း။

ဖဲဝိုင်းမှ ငွေများကို ခိုးထည့်နေသော လူနှစ်ယောက်ကို
တွေ့ရ၏။

မဒိုင်းဝယ်ရှေ့ရွှေ၏ ကြံစည်ကြခြင်းပင်။ ဖဲသမားအချင်းချင်း
ခေါင်းပုံဖြတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဟန့်တားမည်ပြု
စဉ် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးသွား ကြသဖြင့် တားချိန်မရတော့။

နံနက်လင်းသော် မသာအိမ်တွင် အလောင်းကောင်ကြီး
ပျောက်ဆုံးသည်ဟု ပြောဆိုနေကြတော့သည်။ အဖြစ်မှန်ကို
သိသူမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်နှင့် ဖဲသမား နှစ်ဦးသာ
ဖြစ်ပေ၏။
ဦး-ပျောက်ပြီတော် ရှူး-ရှာတာတဲ့ တော့..
အင်း... ပျောက်ပြီ၊ ဖဲသမားတွေကတော့
သရဲခြောက်လို့ ကြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊
ဖဲကစားရင်း အရေးကြီးတာ ဒီညလည်း
လာကစားမှာပဲ၊ ကျွန်ုပ်က ဖဲသမားတွေ
ကြံစည်သလို အိမ်အောက်ဝင် မသာကြီးကို
ပျောက်နဲ့ထိုး တာပြီး ခြောက်လှန့်မယ်၊
ထွက်ပြေးကြမှ ရတဲ့ ငွေတွေကို
အမောင်ကြီး ဒိန်းမ ပုလုံးပိန်ကို
ပေးပစ်မယ်၊ သူလုံချည်တဲ့ နေတာ၊
ဖဲသမားတွေက သူ့အိမ်မှာ ဖဲကစား
တော့ မြန်မြန်ကြေးပေးတဲ့
သကာပေါ့...
၈၅

ကျွန်ုပ်အား ဘကြီးစဉ်ကို ဝိုက်ကလေးနား ဗမာမြေ သို့ ကလည်း မပြင်း ပါပေ။
သို့ဖြင့် ညှ ဆယ်နှင့် မထိုးအင် ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ မဝေးမျှင်ကား မသာအိမ်တွင် ဖိုးကူလုပ်ပေးရန် ညနေကတည်းက ထွက်သွားခဲ့ပြီ။
ခွေးအူသံများကြောင့် ကျောရိုးတဲ့ စိမ့်ရှိ။

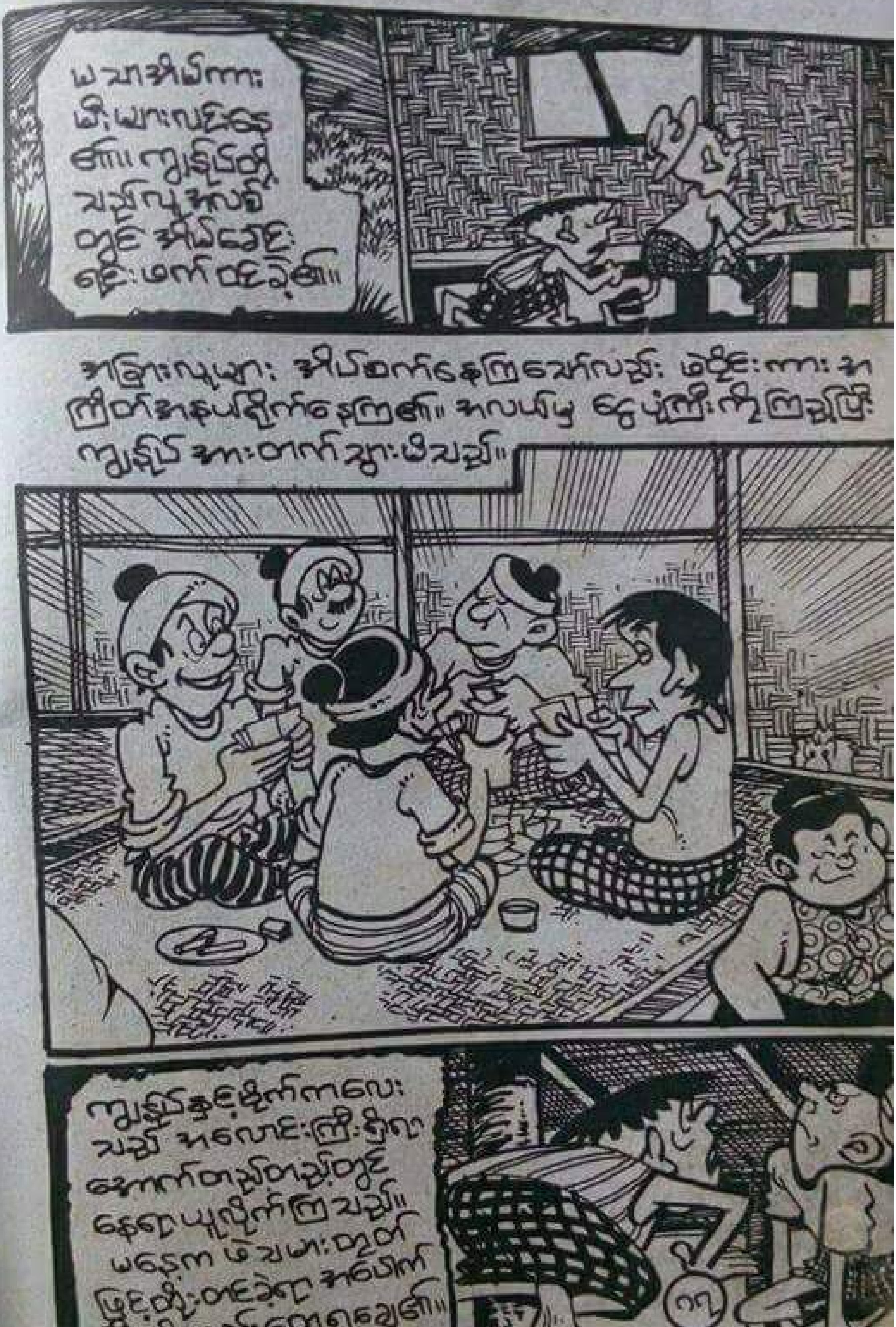

မသာအိမ်ကား မိုးမှားလည်းရေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လူလစ်ခိုက်တွင် အိမ်ဆောင်း ရေးမကျ ထင်ခဲ့၏။
အခြားလူများ အိပ်ပျော်နေကြသော်လည်း ဖဲဝိုင်းကား အကြိတ်အနယ်ရိုက်နေကြ၏။ အလယ်မှ ငွေပုံကြီးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ် အားတက်သွားမိသည်။
ကျွန်ုပ်နှင့်ဖိုက်ကာလေးသည် အလောင်းကြီးရှိရာ အောက်တည့်တည့်တွင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။ မနေ့က မဲ့သမားထွတ်ဖြင့်တိုးဝင်ခဲ့ရာ အစ်ပါက်ကြီးကိုလည်း တွေ့ရချေ၏။

ကျွန်ုပ်ကား အလောင်းကောင်ကြီးကို တွေ့တာကြောင့် အားရပါးရ
ထိုးတင်လိုက်သည်။
အို့...
ထိုးတင်လို့
မရပါလား။
ဖိုက်ကလေးလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ
ထိုတုတ်တို့ကို အပေါ်သို့ အရှိန်
ပြင်းစွာ ဆောင့်ထိုးတင်လိုက်တော့၏။
ဟ...ဖိုက်ကလေးရေ...
လူဆိုတာ သေသွားရင်
လေးသွားတယ်ကွ၊ ဒို့အား
နဲ့ ထိုးတင်တာ မရဘူး၊
မင်းကူပါဦးကွ။
ဟေ...

တုတ်အရှိန်ဖြင့် အလေးကောင်ကြီးကား အပေါ်သို့မြောက် တက်သွားတော့၏။
အလေးကောင်ကြီးကား မြောက်တက်သွား ပြီး ပြန်ပြုတ်ကျသံကို ကြားရ၏။

အလောင်းတောင်ကြီး ကိုမှ မပြောဘဲ မဝေးမှုန် ကိုသာ ပြောကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်ခေါင်းနပန်းကြီး သွားရလေသည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန် ကြပြန်သနည်း။
ဒိုကျ... ဆရာတွတ်ရေ... မဝေးမှုန် ဆိုပါလား
?
တုတ်နဲ့ထိုးလိုက်သတော့၊ အိမ်အောက်က တုတ်နဲ့ ထိုးလိုက်သတော့၊
ဟယ်... မတုတ်ပါနဲ့၊ ဒီမှာ တုတ်ကြီးထွက် နေသေးသတော့၊
အောက်ထပ်ကြည့်ကြဟေ့၊

ကျွန်ုပ်တို့ကား ရွေ့ချိန်မရှိတော့။ ယီးယားပိုင်းထိုးကြရ......
ဟယ်...အိမ်ခြေအောက် မှာ လူ... ဟေ့...ထွက်စမ်း...ထွက်စမ်း... သူခိုးတွေလား....
ကျွန်ုပ်ကသည်း မတော်တဆသဖြင့်၊ မင်းတော် ပစ်ခတ်လျှင် အသေခံ နာမည်မဲ့ စိုးသဖြင့်...ကျွန်ုပ်မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော် ပြောရချေတော့၏။
ကျွန်ုပ် ထွက်ပါ...
ဦးကြီးလေး လူပါတယ်
၉၁

ဟယ်... နိုးတွက်ပြီ...
ရှင်...ရှင့်ကိုကကလာလှည့်
ရောက်တုံးဟင်...
အဲ...ဒို...
ဟိုဟာ...
ကြမ်းအောက်မှ ထွက်ပြူ၍ ထိုးတင်သူမှာ ကျွန်ုပ်ပါမှန်း သိ
ရှေ့တော် မလေးမှုန်ကြီး တွေ့တွေ့ချင်း ဒေါသပွက်လောပြီ၊
ဟင်... ထွက်ပြီ...
နင်...နင်က...ငါ့ကို
အသူက ကြမ်းမှာလိုက်ပြီး
အရှက်ခွဲတာပေါ့လေ၊
ဟွင်း ဟွင်းဟင်း၊
ဟိုက်
မြင်ဝေမှ
အာ...ကိုကိုတွက်
ရှင်းပြပါရစေဦး
မျှင်မျှင်ရေ...
ဖြဲ!

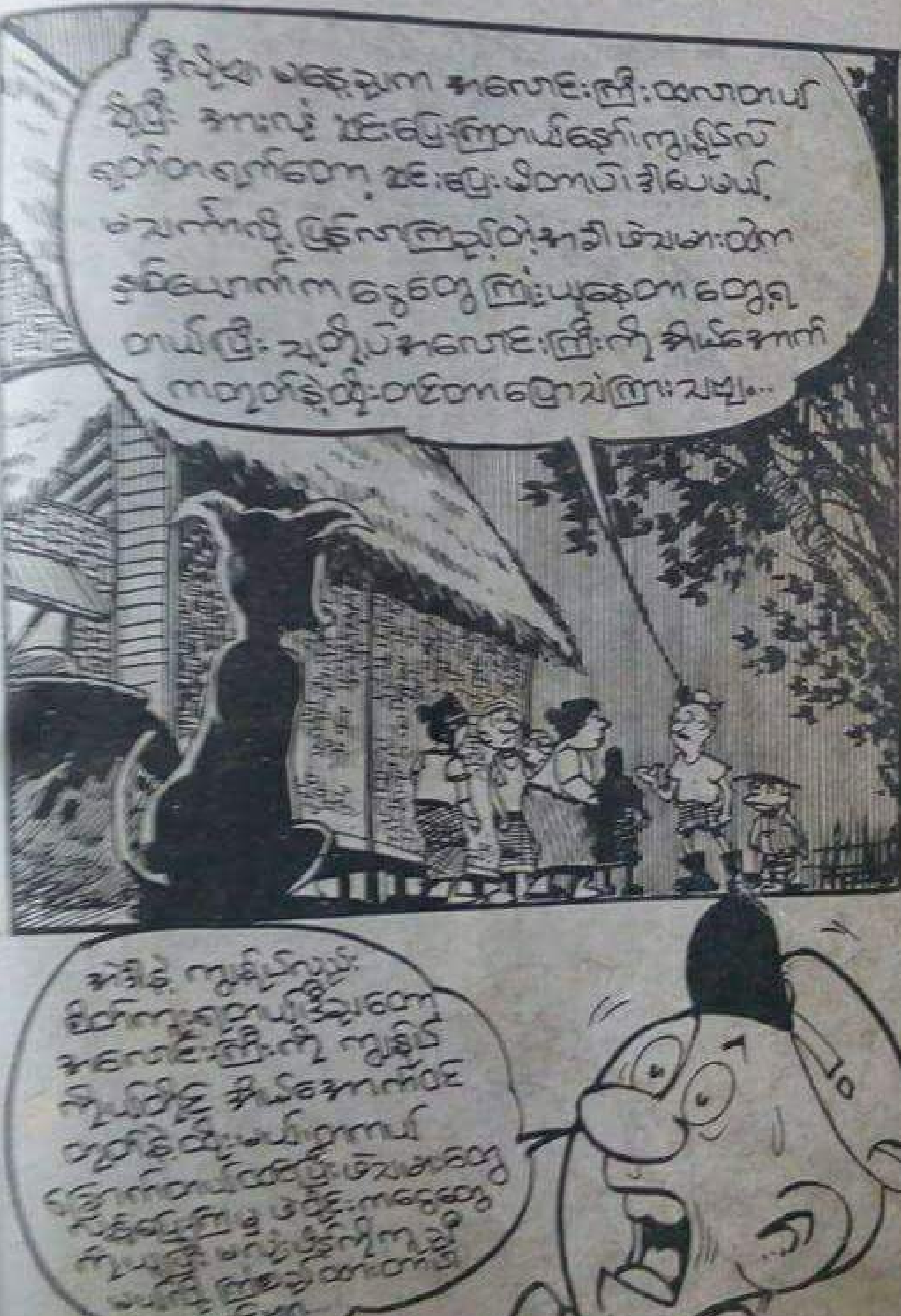
ဒီလိုဗျာ မနေ့ညက အလောင်းကြီး ထလာတယ်
ဆိုပြီး အားလုံး ပြေးပြေးကြတယ်နော် ကျွန်ုပ်လဲ
ပြေးပြေး မိတာပါ ဒါပေမယ့်
မနက်ကျတော့ ပြန်လာကြည့်တဲ့အခါ
ငွေတွေ ကြဲပနေတာ တွေ့ရ
တယ်ပြီး သူတို့ပါ အလောင်းကြီးကို
ပြောသွားကြသဗျ...
အဲဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်လည်း
အလောင်းကြီးကို ကျွန်ုပ်

ဟား...ဟား...ဟား...ဒါဆို အလောင်းကောင်ကြီးက မနက်က မိုးမိုက်လို့ နေရာရွှေ့ထားတာမျိုး မူလအလောင်းထားတဲ့ နေရာမှာ မသေးမှုန်တို့က ထိုင်စကားပြောနေ ကြတော့ ဦးထွတ်ပါ ထွက်လာ မှိ သွားတာပေါ့... ဟား...ဟား...ဟား...
တော်သေးတာပေါ့ ကိုယ့်မိန်းမ မရိုးလို့၊ တခြားမိန်းမသာ သွားထိုင်မိရင်.... ဟား...ဟား...ဟား...
အလောင်းကောင်ကြီး ထလာတာ မဟုတ်တော့ ဘယ်သူမှ လန့်မပြေး ကြဘူး၊ ဖေကြီးဆိုး ဆိုးအရိုက်မပျက်ဘူး ဟား...ဟား...ဟား...
ဦးထွတ်မှာလည်း ကိုယ့်မိန်းမကို ထွက်နို့ ထိုး ချင်လည်း ဆိုမမှာ ထိုးပါလားဗျ ခုတော့...ဟား...ဟား... ဟား....

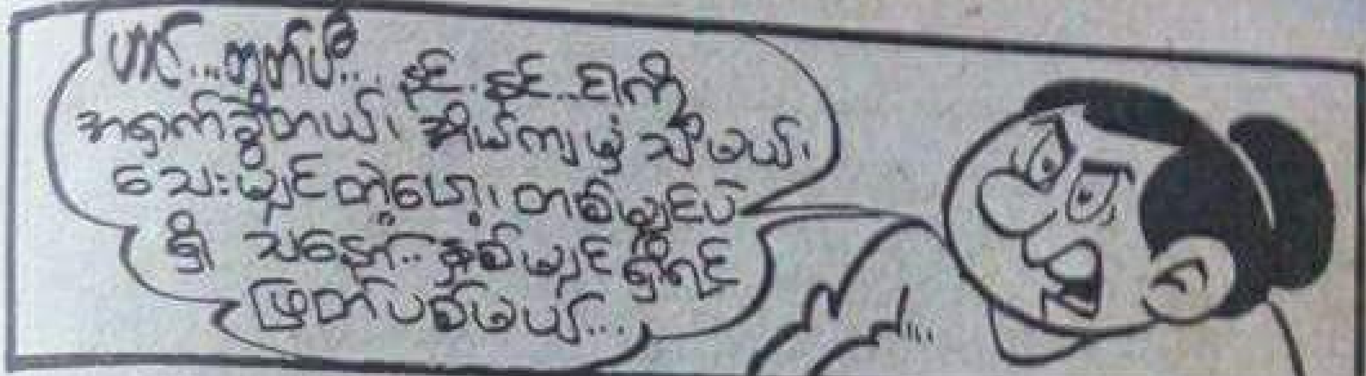

ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတာမညို့လည်း ရက်ရက်စက်စက်ဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ထိုကာကလေးကား အတော်ဆင်းရဲသော ကျွန်ုပ်ကို အမြဲ တင်လာသည်။

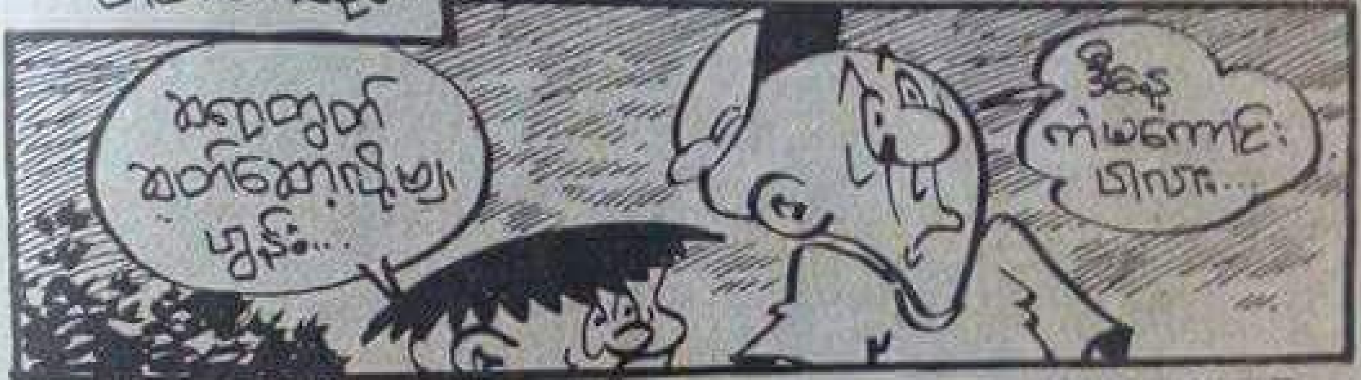

ဒီလိုပါပဲလေ။ ကံဇာတာ နိမ့်ကျနေစဉ် ကာလသူကလုပ် အဆင်မပြေ သည်မရှိ။ ဝေတနာ ဝေဒနာ ဖြစ်ရလေသည်။

အဝပြည့်သည် ကံကောင်းသည့်အခါရှိသလို ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျသော ရက်များကိုလည်း ဖြတ်သန်းရပေမည်။ တရေး နှင့် မြေပြိုး စိတ်တတ်ကြံ့ခိုင်စွာရင်ဆိုင်ရမည်သာတည်း။

အခန်း ၃ ။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဒရယ်ကြီး

ထိုင်စားလို့ကတော့ မဖြစ်။ ဝင်ငွေ မရှိဘဲ ထွက်ငွေပဲရှိရာ ကြာလျှင် လုံးပါးပါးရချိမ့်။
တောပစ်ထွက်ဖို့ စီစဉ်ရပြန်၏
ကျွန်ုပ်တကာယ်တမ်း တောပစ်ထွက်သော် မယေးမှင်သည် မှုန့်ပြီး မှာရှာသည်။
ကိုကိုတွတ်သတိထားနော်၊ ကိုယ်က ကလေးတွေနဲ့မို့ ခိုင်မှာ အခြေခိုင်ဖို့ တော်ကာကျ မယ်ရှင့်
အေးပါ ကွာ။

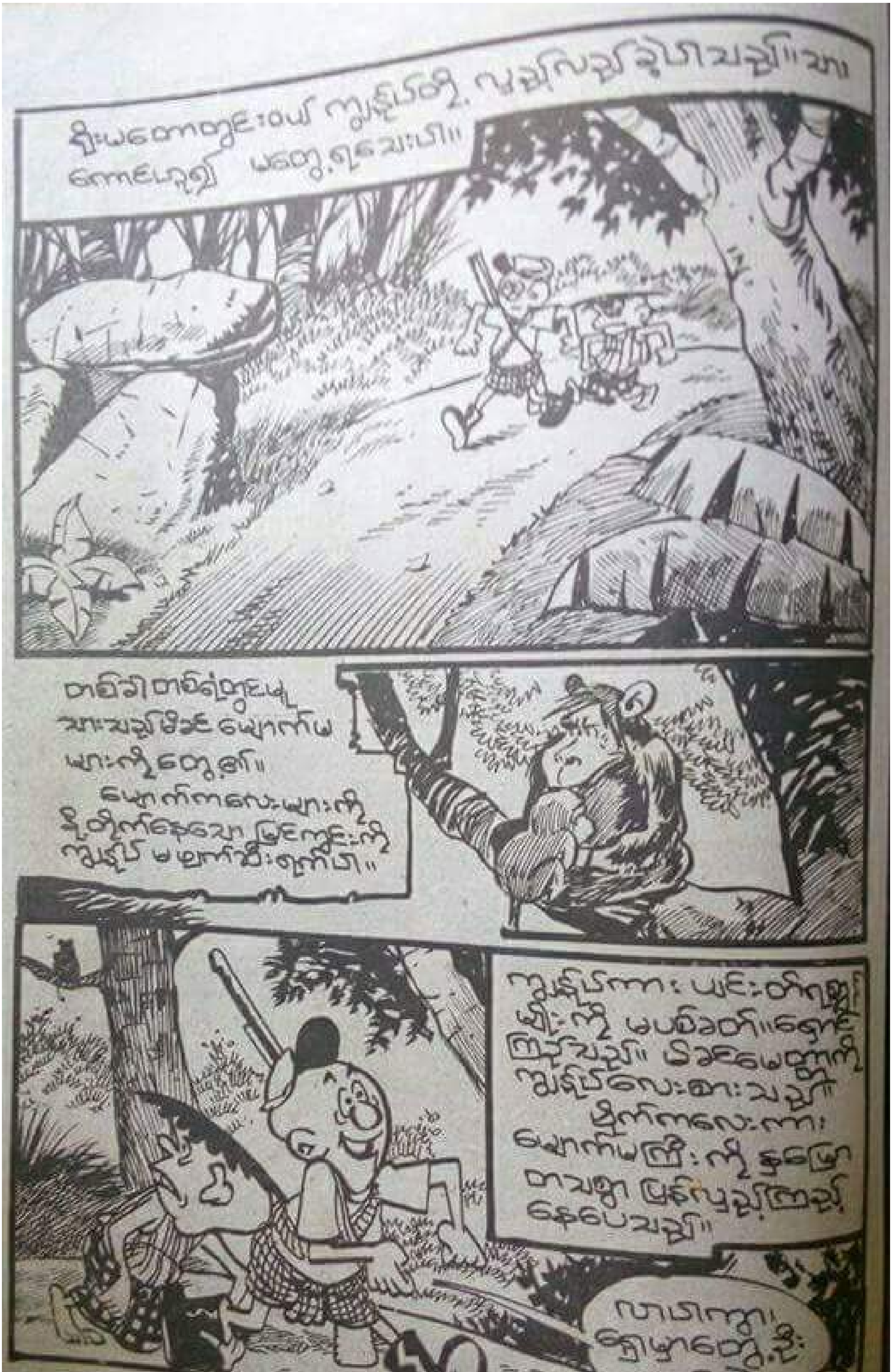
ရိုးမတောတွင်းဝယ် ကျွန်ုပ်တို့ လှည့်လည်ခဲ့ပါသည်။ သား
ကောင်ငှက် မတွေ့ရသေးပါ။
တခါ တရံတွင်
သားသည်မိခင် မျောက်မ
များကို တွေ့ရ၏။
မျောက်ကလေးများကို
နို့တိုက်နေသော မြင်ကွင်းကို
ကျွန်ုပ် မဖျက်ဆီးရက်ပါ။
ကျွန်ုပ်ကား ပျင်းတိရစ္ဆာန်
မျိုးကို မပစ်ခတ်။ ရှောင်
ကြဉ်သည်။ မိခင်မျောက်ကို
ကျွန်ုပ်လေးစားသည်။
မျောက်ကလေးကား
မျောက်မကြီးကို နှစ်ခြိုက်
တသသ မြင်ပုံကြည့်
နေပေသည်။
လာပါကွာ၊
ရှေ့မှာတွေ့ဦး

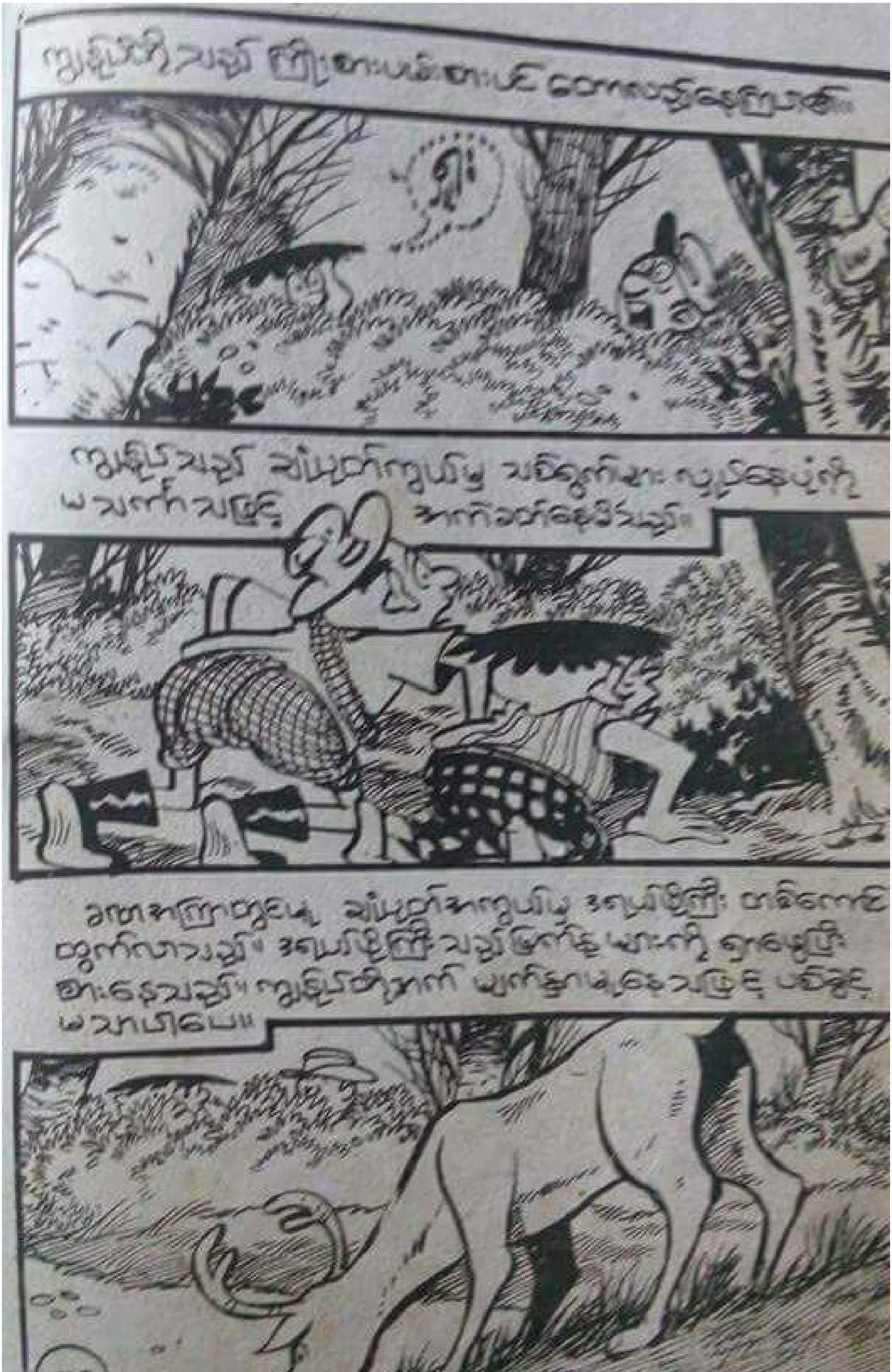
ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြိုးစားပမ်းစားပင် တောလျှောက်နေကြသည်။
ကျွန်ုပ်သည် ချုံပုတ်ကြားမှ သမင်ရွက်စားလှုပ်ရှားနေပုံကို မသက်သာစွာဖြင့် အကဲခတ်နေမိသည်။
ခဏအကြာတွင်မူ ချုံပုတ်အကြားမှ ဒရယ်မိုကြီး တစ်ကောင် ထွက်လာသည်။ ဒရယ်မိုကြီးသည် မြက်နုများကို ရှာဖွေပြီး စားနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား မျက်မှောက်နေသည်ကိုပင် မသိပါပေ။

ဒိုက်ကလေးကား အားမလို အားမရ ဖြစ်နေပြီ။
မိမိ၏ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ပစ်ကွင်းကောင်းရရန်သာ စောင့်ဆိုင်းနေပါ၏။
ဒရယ်ကြီးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသင်္ကာသလို ဖြစ်လာပြီး အကဲခတ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကား အသက်ပင်မရှူရဲ။
?

ခဏအကြာ ဆိတ်ချလက်သပြန်စားပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း လက်ပြင်ကို သေသေချာချာ ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။
ကုသိုလ်ကံများ ညံ့ပုံနှယ်။ ပါးစပ်ထဲ ရောက်ကာနီး အစာ မြေပြင်ဝယ် ပြုတ်ကျရလေသည်။
ဟိုက်...
ဟာဗျာ...
?
ပစ်ကာနီး ငှက်တစ်ကောင်သည် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ် ပျံသန်း သွားသည်။
၁၀၁

ကောက်ချိုက် ယမ်းအား ပေါက်ကွဲသည့် အသံမြည်ဟီး သွားသည်။
ယမ်းနံ့သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းသွားသည်။

ကျွန်ုပ်က ထိုးစားလိုက်သော အလုပ်ကြီးက ဇာခွန်နှင့်ဖို့ ကျည်ကာ တစ်
ပေါ်နှိပ်ပြီး လွှဲချော်သွား ရလေသည်။
မသိသော်မှိုက်ကလေးသည် ပက်လက်လန်သွားရလေသည်။
ဟူး... မလွယ်ဘူး ဗျာတို့တော့.. ကျွန်တော်တို့တော့ ဒီတစ်သက်လုံး လက်တိုတိုနေတယ်၊ တစ်ခုမှကျန်အောင် မချောဘူး၊ ဒီလေချာလှတဲ့ ပစ်ကွင်း တောင် ငှက်ရှိတာကိုင်ရွှေ့နိုင် မျက် ဘာ ခံရတယ်၊ မကြာခဏမှန် တွေ့တယ်......
ကျွန်ုပ်ကား ဘာမှ မပြောလိုတော့ပြီ။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပင် ထိုင်ချလိုက် တော့၏။
ဟူး... ဒီနေ့ ကံမကောင်းပါလား...

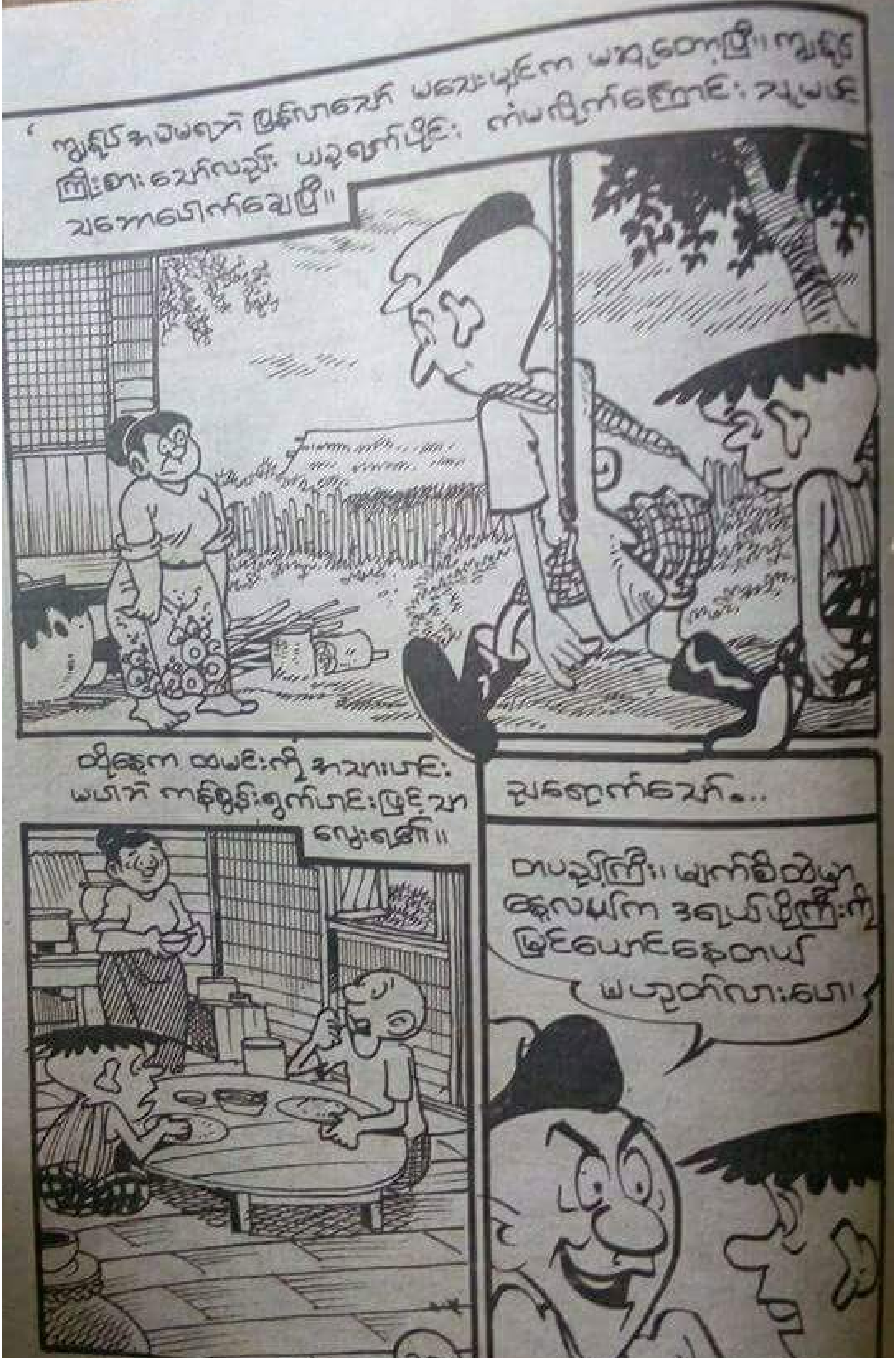

ကျွန်ုပ်အဖမှာ ပြန်လာသော် မသေးမှုန်က မဟုတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်
ကြီးစားသော်လည်း မထူထောင်နိုင်း ကံမလိုက်ကြောင်း သူ့မယား
သဘောပေါက်လေပြီ။
ထို့နောက် ထမင်းကို အသားဟင်း မပါဘဲ ကန်စွန်းရွက်ဟင်းဖြင့်သာ လွေးရလေ၏။
ညနေရောက်သော်...
တပည့်ကြီး၊ မြက်ခင်းထဲမှာ ရှလမ်းက ဒရယ်ဖိုကြီးကို မြင်ယောင်နေတယ် မဟုတ်လားဟေ၊

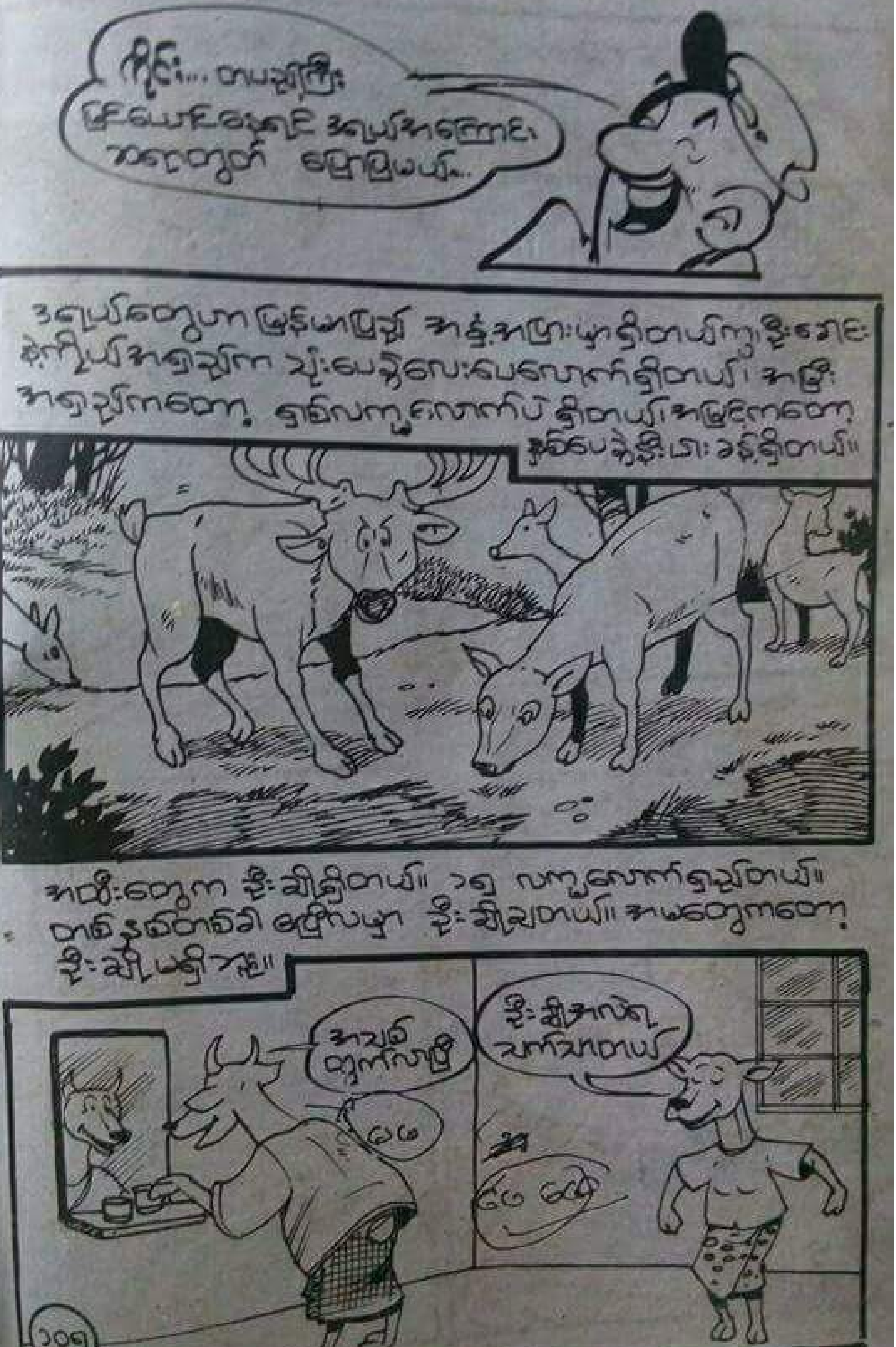
ကိုင်း... တပည့်ကြီး
မြီးပေါင်စုရှင် ဒရယ်အကြောင်း
အတော့တွက် ပြောပြမယ်...
ဒရယ်တွေဟာ မြန်မာပြည် အနှံ့အပြားမှာရှိတယ်။ ဦးခေါင်း
နဲ့ကိုယ်အရှည်က သုံးပေနဲ့လေးပေလောက်ရှိတယ်။ အမြီး
အရှည်ကတော့ ရှစ်လက်မလောက်ပဲ ရှိတယ်။ အမြင့်ကတော့
နှစ်ပေခွဲနဲ့ သုံးပေခန့်ရှိတယ်။
အထီးတွေက ဦးချိုရှိတယ်။ ၁၅ လက်မလောက်ရှည်တယ်။
တစ်နှစ်တစ်ခါ ကြွေလဲမှာ ဦးချိုချတယ်။ အမတွေကတော့
ဦးချိုမရှိဘူး။
အချစ် တွက်လာပြီ
ဦးချိုအလဲ သက်သာတယ်

ညိုပါရောင် အရောင်အသွေး ရှိတယ်။ ငယ်စဉ်က ကျောရိုး
ဘေးတဘက်တချက်မှာ အဖြူစက်တွေ ရှေ့နောက်တန်းလျှက်
ရှိတယ်။
ညနက်ပိုင်းနဲ့ မနက်ပိုင်းတွေမှာ
အစာရှာစား ကြတယ်၊ မြက်ကို
အဓိကစားတယ်၊ သစ်ရွက်နဲ့ သစ်သီး
ကြွေတွေကိုလည်း စားတယ်၊
နေ့လည်ပိုင်းကျတော့ အိပ်စက်
တယ်၊
ဒရယ်တွေဟာ ရေငြိမ်တာကို နှစ်သက်တယ်၊ ရေလည်းကူးတတ်
တယ်။

စက်တင်ဘာနဲ့ အောက်တိုဘာ လတွေမှာ မိတ်လိုက်ကြ တယ်။
ဧပြီနဲ့ မေမှာ သားမွေးတယ်၊ ရက်ပေါင်း ၂၈၀ ကျော် သန္ဓေ ဆောင်ကြတယ်။
သားမွေးရင် တစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင် ပဲ မွေးတယ်။
တစ်ကောင်တည်းပဲ ရှိပေမယ့် ဒရယ်...
ဒရယ်တွေရဲ့ သက်တမ်းကတော့ ၇၅ နှစ်လောက် ပဲ ရှိတယ်ကွ၊

ရယ်သဟာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ဖျက်ခိုးထိမှာတော့ နေ့လယ်က
လွှတ်သွားတဲ့ ဒရယ်ကြီး ပဲ နှမြောသဟာ၊
ဟား...ဟား:ဟား...
ဟား...ဟား...ဟား...
နောက်တစ်ခါပေါ့
ဘပညိုကြီးရ...
ရ..ရ..မှာပေါ့

အခန်း ၄ ။

ကျွန်ုပ်နှင့်ပုတ်

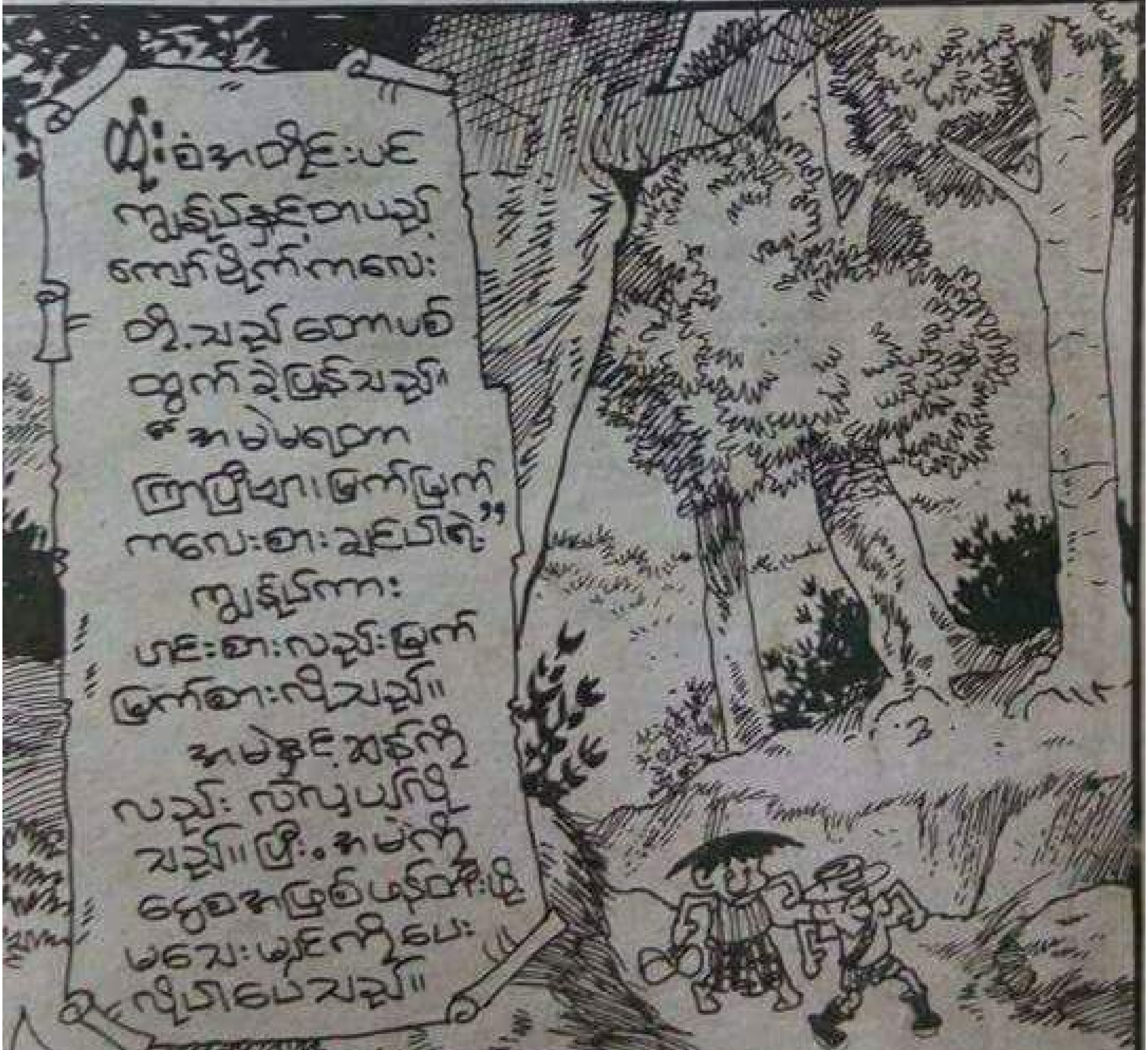

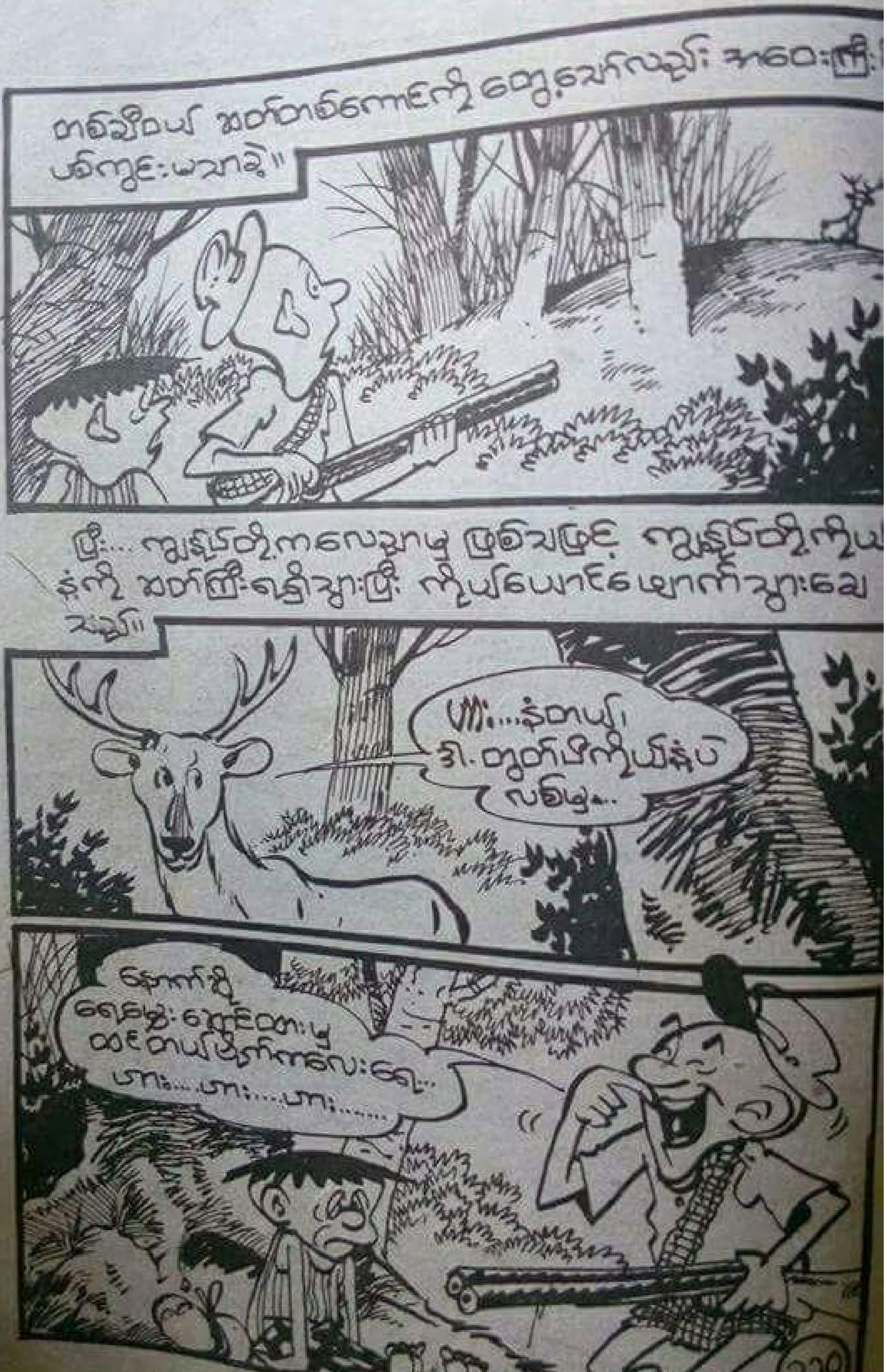
တစ်ခါ၌ဝယ် ဆတ်တစ်ကောင်ကို တွေ့သော်လည်း အဝေးကြီး ပစ်ကွင်းမသာခဲ့။
ပြီး... ကျွန်ုပ်တို့က လေညာမှ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်နံ့ကို ဆတ်ကြီးရရှိသွားပြီး ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သွားလေသည်။
ဟား...နံတယ်၊ ဒါ တွတ်ပီကိုယ်နံ့ပဲ လစ်မှ...
နောက်ကို ရေမွှေး ဖျန်းထားမှ ထင်တယ် ဗိုက်ကလေးရေ.. ဟား...ဟား....ဟား.......

ကျွန်ုပ်တို့ကား အမဲဦး မပစ်ခဲ့ရသည့်အကြောင်း မနေ့က အမဲကောက်လိုက်ပြီးမှ စိတ်ပျက်သွားလေသည်။
ဟောကို... ခဲတွေတွေ့ချင်း လွတ်သွားတယ်၊ ဒီနေ့လည်း အမြဲဦး မပစ်မိဘူး။
နေလယ်ကချိန်ကို ကျော်လွန်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ပါလာသော ထမင်းထုပ်ကို ဖြေ၍ စားသောက်ရသည်။
အသားပါတယ် ပြောတယ်၊ မွှန်ကိုကျနဲ့ ရာမယ်ကြွပ်ကြွပ်နေပြီ ဗျို့...

ဟိုး... အိပ်လို့ ကောင်းလိုက်တာ
ထိုစဉ် ရှေ့ဆီမှ သစ်ရွက်ခြောက်များကို လှုပ်ရှားသွားသံ ကြားရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အားတက်သရောဖြင့် ခြေသံ မကြားအောင် ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။

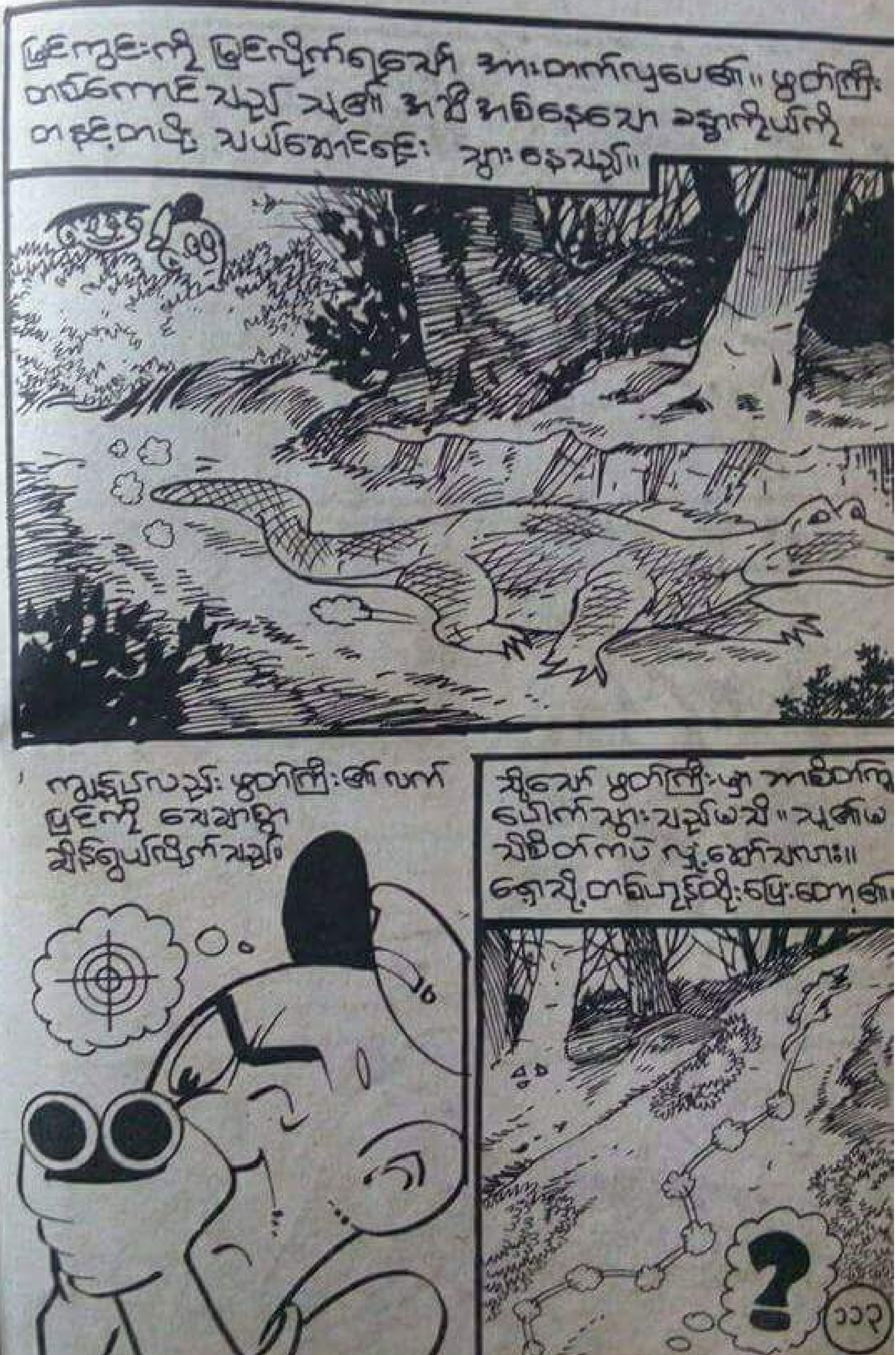
မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသော် အားတက်လှပေ၏။ ဖွတ်ကြီး တစ်ကောင်သည် သူ၏ အဝီအစိနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို တနင့်တပိုး သယ်ဆောင်၍ သွားနေသည်။
ကျွန်ုပ်လည်း ဖွတ်ကြီး၏ လက် ပြင်ကို ချောင်း၍ ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။
သို့သော် ဖွတ်ကြီးမှာ ဘာစိတ်ကူး ပေါက်သွားသည်မသိ။ သူ၏မ
သိစိတ်ကပဲ လှုံ့ဆော်သလား။
ရှေ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း ပစ်ကျင်းမစေသ
ခါသဖြင့် မပစ်ရဲဘဲ နောက်မှ
သာ ပြေးလိုက်နေရသည်။ ထိုအခါ
မှ ကျွန်ုပ်တို့ ခြေသံကို ဖွတ်ကြီး
ကြားသွားပြီး ကြောက်လန့်တကြား
ပြေးတော့သည်။
လိုက်လေ လိုက်ပါ...
သေးမှုန်မျက်နှာ
ရချင်ရင် လိုက်ပါ
လိုက်ပါ...
ဖိုက်ကလေးကား ကျွန်ုပ်ကို
အားပေးရှာ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ
လည်း အမဲမရသည်မှာကြာ
မြင့်ပြီဖြစ်သဖြင့် အူယားဖား
ယား ပြေးလိုက်ရပါသေးသ

သို့သော် မွတ်ကြီးကား အပြေးမြန်သွား၍ သူ့တွင်းထဲ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားပြန်လေသည်။
ကျွန်ုပ်မှာ လှမ်းပစ်ရန် အချိန်မရတော့သဖြင့် မွတ်တွင်း ပေါက်ဝတွင်သာ ရပ်ပြီး ကြောင်နေမိသည်။
နောက်မှ တွင်းပေါက်ဝကို ပိတ်ရန် စိတ်ကူးရမိ၏။ နှစ်လုံးပြူး သေနတ်ဒင်ဖြင့် သာ အားကုန်ဆောင့်၍ မြေကြီးများကို ပယ်ခဲ၏။
ဒုတ်..ဒုတ်..ဒုတ်..

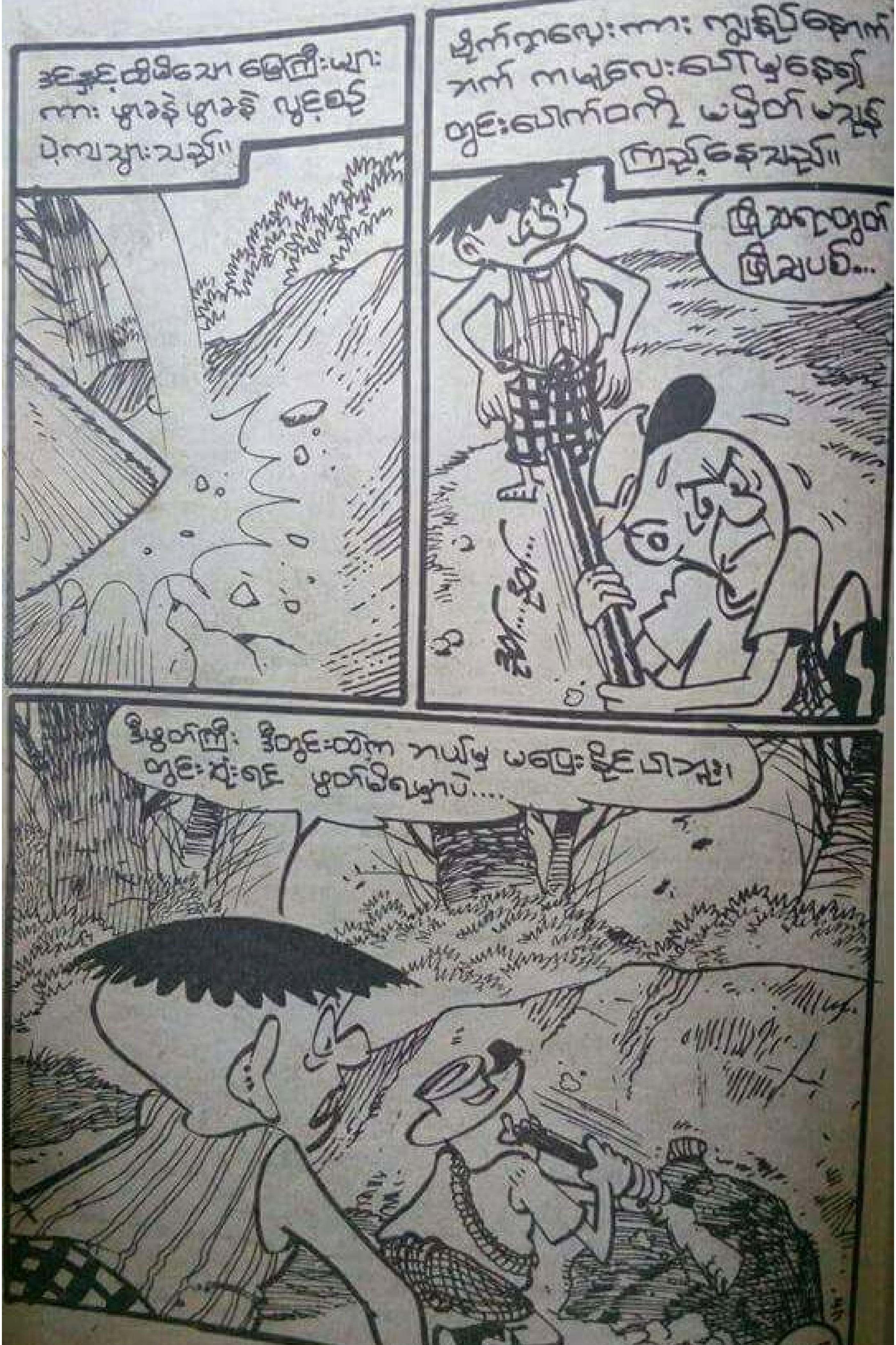
အရှိန်နှင့်ထိမိသော မြေကြီးများကား ဖွာခနဲ ဖွာခနဲ လွင့်စင် ပဲ့ကျသွားသည်။
မိုက်ကျားလေးကား ကျွန်ုပ်နောက်ဘက် ကမူလေးပေါ်မှနေ၍ တွင်းပေါက်ဝကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။
ဦးပွတ်ကြီး ဒီတွင်းထဲက ဘယ်မှ မပြေးနိုင်ပါဘူး၊ တွင်းဆုံးရင် ပွတ်မိရော့ပါ....

ကျွန်ုပ်လည်း မျက်မြင်တွေ့ထားသည်မှာ ဖွတ်တစ်ကောင်သာမို့ ဘာဘာညာညာ မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ သည်းကြီးမည်းကြီးပင် တွင်း ပေါက်ဝကို ဖြိုဖျက်ပစ်နေမိသည်။
မျက်စိထဲတွင်တော့ ဖွတ်ကြီးကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။

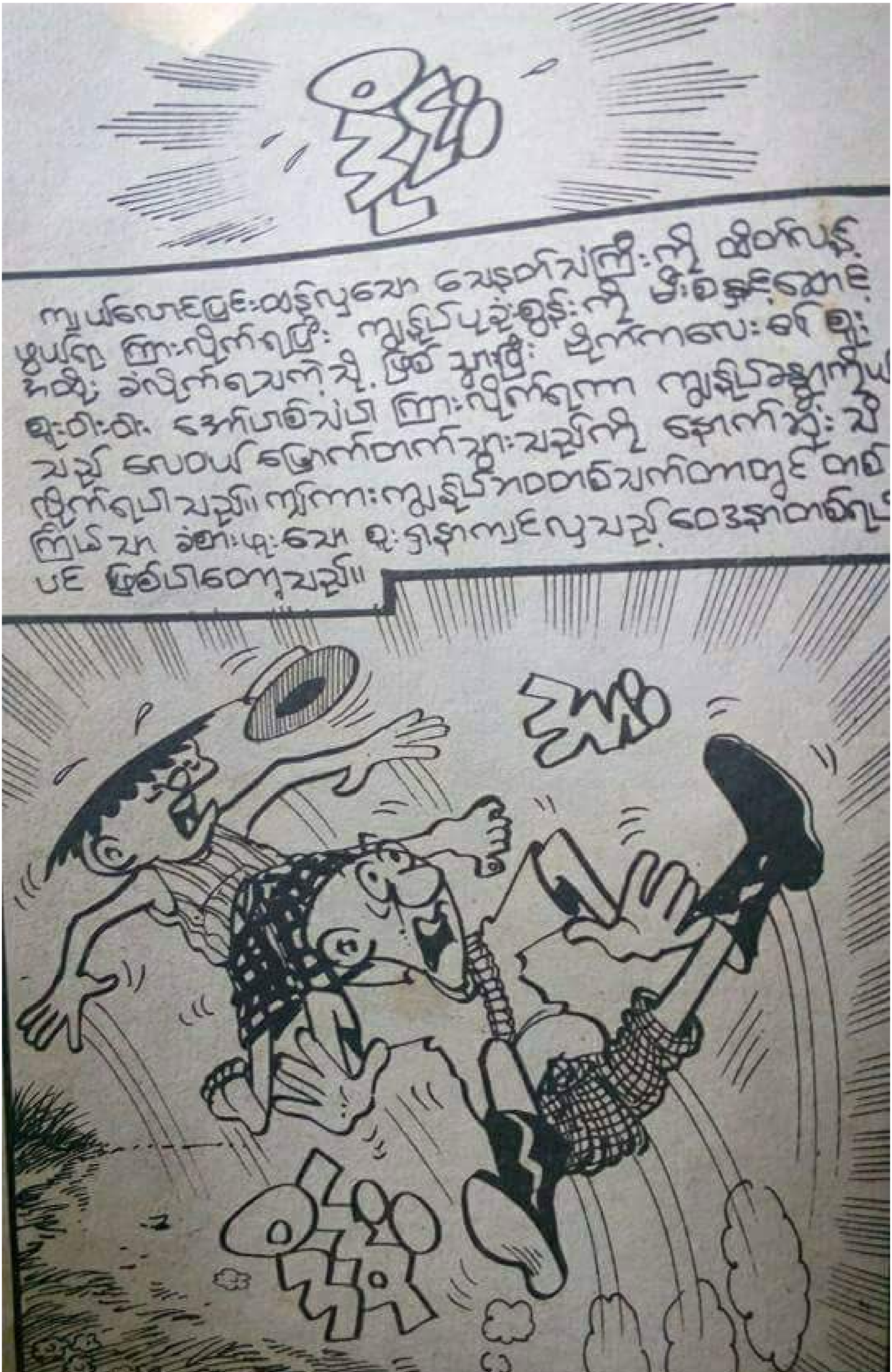
ကျယ်လောင်ပြင်းထန်လှသော သေနတ်သံကြီးကို ထိတ်လန့်
ဖွယ်ရာ ကြားလိုက်ရပြီး ကျွန်ုပ်ပုဆိုးစွန်းကို မီးစနှင့်တောင်
ကိုက်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီး ဗိုက်ကလေးခင် ရှူး
ရှူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံပါ ကြားလိုက်ရကာ ကျွန်ုပ်ခန္ဓာကိုယ်
သည် လေဝယ် မြောက်တက်သွားသည်ကို နောက်ကြည့်သိ
လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကား ကျွန်ုပ်ဘဝတစ်သက်တာတွင် တစ်
ကြိမ်သာ ခံစားဖူးသော ရှားရှားနာကျင်လှသည့် ဝေဒနာတစ်ရပ်
ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

အခန်း ၅ ။

ကိုကြီးမှာဝက်ဝိုင်းသိကလေး

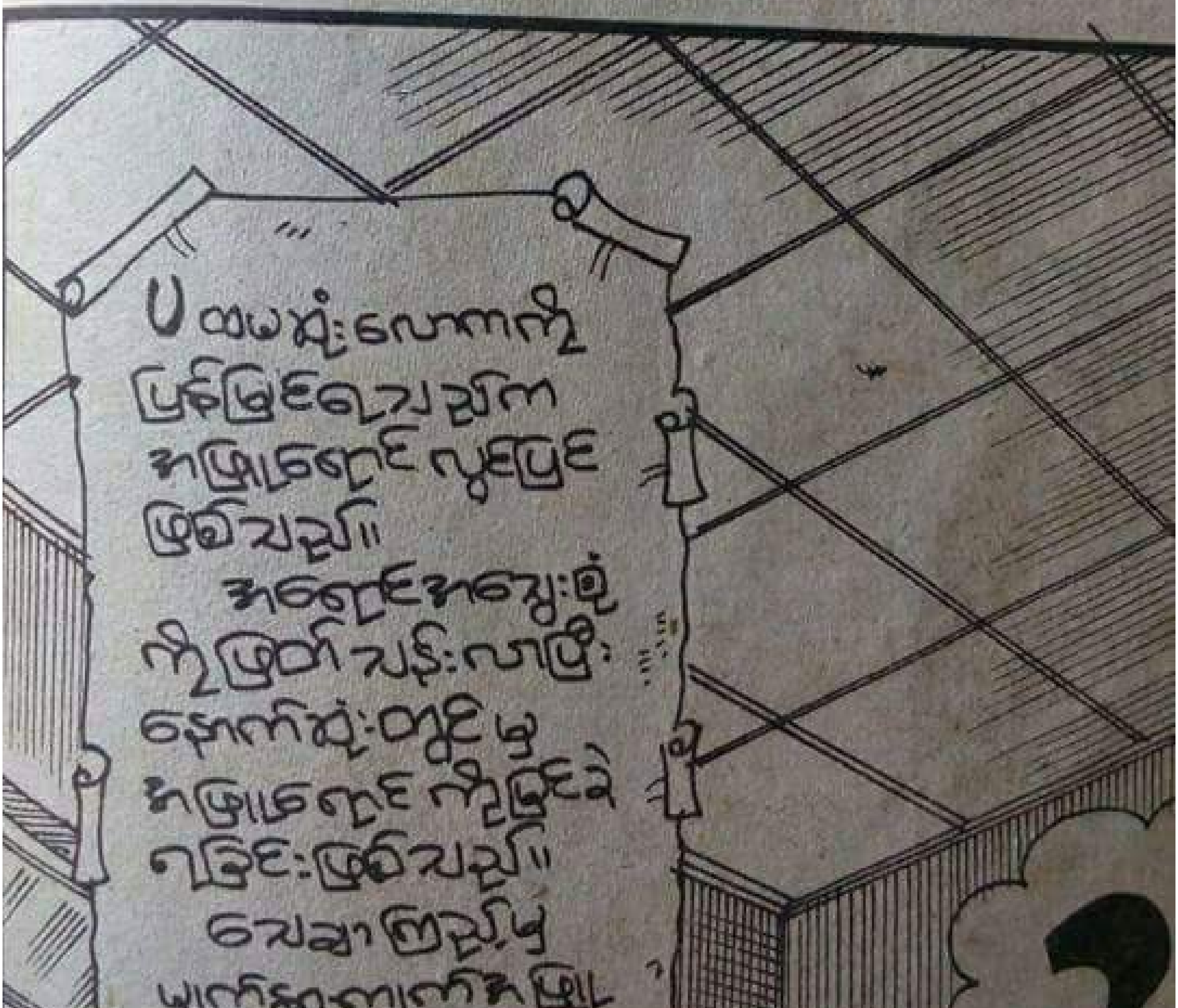

ဟယ်...
ကိုကိုကျော်...
သတိရလာပြီပေါ့...
မခင်သူမှုန်း အသံကြားမှ ကျွန်ုပ်ပြန်သတိရလာခဲ့သည်။
ဟင်း...မျှင်း...ဟင်း...
ကိုကိုကျော်
ဘယ်တော့ကြော်နေတာလဲဟင်
ဆေးရုံပေါ့ရှင်
ဆေးရုံပေါ့...

ကျွန်ုပ် လှုပ်ရှားလိုက်သဖြင့် မှိန်း
တွေ(း) မှ အကျင့်မှုကို ဖျောက်လိုက်
ရသည်။ ဖြောက်... သိပြီ... သိပြီ...။
ဪ
ဆွဲလိုက်တာ
ဒိဒိနဲ့ ဖိုက်ကလေး သည် တွန်းထဲ
ဝင်သွားသော မှော်ကြိုးကို သံကြိုး
ကြီးပင် နှိပ်လှည့်ပြီး အ နှင့် တွန်းဝင်
သွား၍ ဖျက်ဆီးခဲ့ပုံ အမှတ်ရ၏။
သွေးခေါင်းမှ
ပြန်စဉ်းစားကြည့်သော်
ကျွန်ုပ်လှုပ်ရှားအတွက်
လွန်ဆွဲမှ ငွေပိုထိတ်
လန့်ရှာသွားသည်။

ဗိုက်....
ဗိုက်ကလေး
ကော....
ဒီမှာ ဆရာတွေဗျ...
ကျွန်တော်က ခေါင်းရှုပ်မှုနဲ့ပြီး
ယမ်းငွေ ပွန် ပေးသွားတာ၊
တော်သေးတာပေါ့ ခေါင်းမပွန်ကွဲ၊

ကံကောင်းသည့် အခါများ ရှိသလို ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသော အခါများကိုလည်း မလွဲမသွေ ဖြတ်သန်းရပေမည်။
သတိလက်လွတ် မဖြစ်ပါစေနှင့်။
ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျလျှင်လည်း သမာဓိတရားနှင့် ဖြတ်သန်းနိုင်ကြပါစေ......။
ဒီနေ့ ကံမကောင်း
ချမ်းမြေ့ခြင်းဖြင့် ကမ္ဘာမှာ ပျော်နိုင်ကြပါစေ..